

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 10, 1965 — No. 727 — 21st YEAR OF PUBLICATION

De Conclusie

Dagelijks staan de berichten in de krant over de oorlog in Vietnam. Meestal kan men wel de afschuwelijke tragedies bevroeden, die zich op de fronten afspelen, maar het is ver weg. Een ongeluk op de hoek van de straat waar wij wonen maakt meer indruk op ons dan hetgeen zich in het verre oosten afspeelt. Het is ver weg . . . totdat het ons plotseling heel dichtbij wordt gebracht.

Toen onlangs de graduates van de Hamilton District Christian High School hun diploma's in een officiële bijeenkomst in ontvangst namen, heeft Rev. J. Quartel hen toegesproken. "Adieu" was de titel van zijn toespraak. Adieu, vaarwel, of — zoals het eigenlijk betekent — aan God. Je ouders hebben je, met behulp van de school, een eind op weg geholpen. Nu ga je op eigen benen staan. Adieu, jongelui, aan God dragen we jullie op, zo werd hen gezegd.

Dat was geen overbodige afscheidsgroet.

En zij blijft niet beperkt tot een aantal graduates van een onzer High Schools.

Overal en in alle tijden hebben jongelui een punt bereikt, dat zij zelfstandig worden en het met een zeker enthousiasme begroeten. En altijd zijn er ouders geweest die hun kinderen hebben moeten loslaten, zoals een vogel zijn jong op eigen vleugels moet laten glijden.

Vroeger zeiden de ouderen dat de jongeren de banier moesten overnemen. Tegenwoordig horen wij dat niet zoveel meer. Wij zijn niet zo krijgshaftig meer en het is waarschijnlijk wel zo goed.

Adieu — aan God. Aan GOD jongeren! Jullie staan dichter bij de eindstreep. De strijd wordt voor jullie heter dan het voor je ouders was. De weerstand tegen het Lam, dat geslacht is en toch triumfeert, wordt intenser.

Laten wij het niet bagatelliseren.

Op pagina 2 drukken wij een gedeelte af van een brief, die Rev. Quartel zeide ontvangen te hebben. John Van Huizen, een lid van de United States Marine Corps, neemt deel aan de strijd in Viet Nam. En hij maakt er de meest verschrikkelijke tonelen mee. Zeg niet: nu ja, dat is nu eenmaal in een oorlog zo. Alsof het daarom minder erg is. Dit is het verschrikkelijke, het duivelse van een oorlog, dat men niet om een mensenleven geeft, dat het een rekensom van mensenlevens wordt. Vandaag vertelt de krant ons dat er 29 "casualties" waren. Morgen kunnen het er 73 zijn. Het lijkt wel een statistiek. Maar het is geen statistiek! Vraag het de verschillende onzer maar, die in het Indonesië van na 1945 in dienst zijn geweest, of lees de brief van John Van Huizen maar.

Je zou zeggen, dat we in het algemeen er niet van overtuigd behoeven te worden, dat de mens gerespekteerd moet worden. Politici schermen graag met "de rechten van de mens". In de constituties van de beschaafde landen heeft de eerbied voor de mens een wettige plaats. Er is zelfs in het handvest van de Verenigde Naties meer dan gewone aandacht aan deze "rechten" geschonken. En behoudens dit, de mensen marcheren lange afstanden uit eerbied voor het zwarte ras. Het komt zelfs al meer voor dat personen zichzelf in brand steken als een levend offer voor de mensheid. Dat is wat, om jezelf in brand te steken ten behoeve van andere mensen.

Adieu, jongelui. Vandaag horen wij het rommelen van de vulkaan, die morgen uitbarsten zal, ondanks alle marsen, demonstraties en zelfmoorden. Daarom jongelui, — aan God. En aan niemand en niets anders. Want een Christen kan en mag aan niets en aan niemand zijn leven offeren dan aan God.

Dit klinkt als een dooddoener. Is het dan geen edel gebaar om je in te zetten voor de bescherming en erkenning van je medemens? Dat is het toch, wat die jongens in Vietnam doen; daarvoor marcheren de honderden toch en daarvoor houden de studenten toch demonstraties?

Laten wij ons niet vergissen.

Al dit sympathieke gebaar is een dooddoener, is inderdaad hol als dit alles niet gebeurt om God. Het is stellig niet populair om dit te zeggen. U krijgt er geen applaus voor. U geraakt er integendeel al meer door in discrediet. God? Wie is God en waar is Hij? Wordt het niet veeleer onmogelijk om in Hem te geloven? We worden geconfronteerd met de verwording van de menselijke samenleving. Ons wordt geleerd, dat van een christelijke samenleving alleen in het hiernamaals sprake zal zijn, maar dat we dit in dit leven maar uit ons hoofd moeten zetten. Het wordt ons wel van de daken toegeroepen, dat wij onze naaste zullen liefhebben als onszelf, maar God wordt doodgezwegen.

Adieu, jongelui. Ouderen kunnen maar één ding doen. Ze kunnen hen alleen maar met alle liefde van hun hart aan God opdragen. Want buiten het kruis van Christus is er voor de wereld absoluut geen hoop. Hier helpt geen "education" om de jongens aan een goede maatschappelijke voorsprong te helpen. Hier helpt geen buidel met geld om hen van de ergste geldelijke zorgen te ontslaan. Hier helpt alleen een sterk geloof, dat hen aan God toevertrouwt, die zelf het leven en de wereld zo sterk liefheeft.

De Prediker was tóch juist. In zijn dagen heeft hij het zinloze van alles scherp gezien. Heeft er iets werkelijk waarde? Welke zin heeft een oorlog? Brengt hij een beter rechtsbegrip? Welke zin heeft ons werk, anders dan om ons in het leven te houden? Welke zin heeft studie of zakendoen? Wat je opbouwt is toch voor je opvolger. De zon gaat 's morgens op en 's avonds onder. De zomer is voorbij om plaats te maken voor de winter, die op zijn beurt weer plaats maakt voor een andere zomer. Een mens wordt geboren, leeft een poosje en sterft. En dit geldt voor iedereen. Deze cirkel blijft rond en wordt nooit een pijl, die op een doel afgaat. Welke ZIN heeft het alles?

De Prediker is wel versleten voor een hartgrondige pessimist. Geheel ten onrechte! Want hij heeft het zinloze van dit alles gezien, dat hij kwam tot het geheim: "De conclusie van de gehele zaak is: Vrees God en houd Zijn geboden, want dat is DE mens." Dit is het geheim en tevens zin en doel van het leven voor iedereen. Voor mensen die in Viet Nam moeten vechten en voor hen die in alle veiligheid een schijnbaar onbetekenende plaats innemen. Voor ouderen en voor jongeren. Voor leiders en voor hen die geleid worden. Er is maar één doel voor ieder mens: God.

Opdat nu reeds God alles zij in allen die geloven.

D.F.

HEVIGE STORMEN TEISTERDEN EUROPA

Een van de slachtoffers, het 9.824 ton metende, onder Liberiaanse vlag varende, vrachtschip "Ping An" uit Hongkong, strandde benoorden Ter Heijde.

Godgeleerdheid zonder God

door Paul Tameling

②

Dat reactie op de "death of God" theologie niet uit zou blijven verwondert ons in het geheel niet. In een viertal artikelen heeft Christian Century de nieuwe theologie onder de loupe genomen. De pas overleden Amerikaanse theoloog, Paul Tillich, was, volgens Life, bij het vernemen van deze beweging erg geschrokken. Het laatste woord zal over deze theologie nog niet zijn gesproken. Ook in onze kringen zal er ongetwijfeld op de ideeën van Hamilton, Altizer en Van Buren worden gereageerd. Wij willen in dit artikel echter de vraag onder ogen zien hoe we moeten reageren.

Vele kerkleden — zelfs onder de vrijzinnigen — zullen evenals Tillich van dit nieuwe geluid zijn geschrokken. Een godsdienst zonder God gaat hen toch te ver. Immers in vrijzinnige kringen wordt graag gesproken over de eeuwige Goedheid, de universele Liefde, de 'Divine' wiens vonken ons leven in gloed zetten, de eeuwige Stroom die ons opneemt en met zich meevoert naar het oneindige. Dit mystieke levensgevoel zal de mens nu worden ontnomen? Velen vinden het te bruut om God zo maar eventjes van de troon te stoten. Maar is er werkelijk zoveel verschil tussen het godsbegrip van Bultmann en Tillich èn het godledige in de "death of God" theologie? Als men eenmaal a zegt . . .

GOD VAARWEL GEZEGD

Vele orthodoxe christenen — m.i. terecht — zullen met heilige verontwaardiging kennis nemen van deze moderne theologie. Waarschijnlijk zal deze verontwaardiging zijn vermengd met een gevoel van machteloosheid. Wat moet men bij zo'n absolute Godsontkenning nu nog ter verdediging van het christelijk geloof aanbrengen? De hedendaagse mens raakt steeds meer en meer van God los. Dit is een onomstotelijk feit. Alle acties om de Christus weer terug te brengen in de nationale kerstfeestviering kunnen daaraan niets veranderen. Evenmin het bidden van het 'Onze Vader' of het lezen van enkele bijbelverzen op de 'public school'. Men heeft God vaarwel gezegd.

Nu zijn er echter — m.i. is dit jammer — bijbelgetrouwe christenen die bij het lezen van de "death of God" theologie overstuur raken. Luistert U maar eens naar sommige religieuze radio-uitzendingen. U zult daarvoor dominees horen die de "death of God" theologie te lijf gaan met schreeuwen. Zijn deze dominees dan vergeten dat Gods koninkrijk niet komt door geweld (ook niet van het hysterische geschreeuw), maar door Gods Geest en de kracht van Zijn woord? Waarom zouden we plotseling zo van de kook raken? Komen deze verschijnselen ons zo vreemd voor? Hebben we de bijbel zo oppervlakkig gelezen?

Wanneer wij eens om ons heen zien: het wereldgebeuren aanschouwen, in de krant lezen over de natuurrampen en bemerken hoe de voortvretende secularisatie het geloof tracht te doen ineen schrompelen tot wat religieus gevoel, dan denken we onwillekeurig aan de bijbelgegevens met betrekking tot het einde der tijden. Zeker we moeten voorzichtig zijn conclusies te trekken uit wat de bijbel ons hieromtrent openbaart. Er zijn vaker tijden geweest dat het modernisme duizenden heeft verslagen, terwijl daarentegen de zendingsactiviteiten in onze eeuw nieuwe mogelijkheden bieden. Professor Berkouwer heeft hierop terecht gewezen in zijn twee delen over de wederkomst. Men kan vragen of de geachte professor voldoende de climax van de antichristelijke macht heeft belicht in zijn dogmatische studiën over de wederkomst. Daarover spreekt m.i. de bijbel in duidelijke taal.

DE DWALING GEZONDEN

Wij vernamen in ons vorig artikel dat de "death of God" theologen beweren dat "God zich niet meer aan ons bekend maakt, zelfs niet als vijand." Hij heeft zich als het ware achter de schermen teruggetrokken. Immers de moderne mens ervaart slechts de afwezigheid van God. God gaat schuil achter de hoge rug van de techniek en de natuurwetenschappen. Wanneer we nu de gegevens over het einde der tijden naast elkaar leggen, valt het ons op, dat we van God kunnen zeggen wat de Duitsers herhaaldelijk vermelden aan het einde van de oorlog: volgens plan ontruimd.

In Openbaring 13 lezen we b.v. dat het beest uit de zee een mond werd gegeven en macht gegeven (vs. 5) en "hem werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk." (vs. 7). Ook de tekenen die het beest uit de aarde verricht worden hem gegeven. (vs. 14). Alleen het geloof ziet achter de demonstratieve machtsvertoning van het beest Gods Hand. Maar zullen we ons erover verwonderen dat de wereld het gevoel krijgt dat God van het toneel is verdwenen, zodat er spotters zullen komen die zeggen: "Waar blijft de belofte van zijn komst?" (2 Petr. 3:4). Bovendien lezen we in de bijbel dat "God hun een dwaling zendt, die bewerkt, dat zij de leugen geloven . . ." (2 Thess. 2:11) omdat zij de waarheid niet hebben aanvaard.

Wij moeten ons niet meteen van streek laten brengen door de death of God theologie, ook al betreuren we de afval van God. We moeten eerder elkaar oproepen tot waakzaamheid, want in de gelijkenis van de tien maagden vielen zelfs de vijf wijze maagden in slaap. En Jezus voegt tot de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter deze klemmende vraag: "Doch als de Zoon des Mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?" (Luc. 18:8). Zelfs de gelovigen schijnen aan het einde het idee te krijgen dat God hen vergeten is, zodat ze het bidden om uitredding hebben gestaakt.

ENKELE VRAGEN

Hiermee is niet alles gezegd. Wij hebben ook het recht de "death of God" theologen enkele vragen voor te leggen. We willen ons slechts tot twee vragen beperken.

1. Hoewel de "death of God" theologie het meest essentiële van het christelijke geloof — het bestaan van God — ontkent, spreekt ze toch over een 'christelijke vorm' in de nieuwe theologie, terwijl de "death of God" theologen vlotweg de kerk toeroepen deze theologie de wereld in te dragen.

Stelt u voor dat iemand, die zich met een onbelangrijk deel van de communistische leer kan verenigen, zich plotseling een communist zou gaan noemen en bovendien de gehele wereldwijde communistische organisatie onder zijn banier zou willen scharen. Men zou zoiets in diplomatieke kringen ongehoord noemen en geschiedkundigen zouden zo'n optreden onwetenschappelijk en ongemanierd vinden. Maar kunnen de "death of God" theologen nu zo maar zee kiezen op een onchristelijk schip met een christelijke vlag? Laten de "death of God" theologen dan eerlijk bekennen dat ze het christelijke geloof hebben afgezworen en nu een nieuwe ideologische groep willen vormen.

Nu weet ik wel, dat de "death of God" theologen hierop een antwoord klaar hebben liggen. De Reformatie kan, volgens Hamilton, op verschillende wijze worden geïnterpreteerd. De tijd, de levenssituatie bepaalt de interpretatie.

In de vorige eeuw heeft de Duitse geschiedkundige Harnack de reformatie geïnterpreteerd als "een overwinning voor de autonome, religieuze persoonlijkheid, vrij van de hierarchie en kerkelijke instelling." Toen gedurende de 20e eeuw de economische crisis en de oorlog de mens weer het besef bijbrachten van schuld en zonde, werd de rechtvaardigheid van God het reformatorische zwaartepunt. Vandaag wordt de nadruk in de reformatie gelegd op de 'beweging van het klooster naar de wereld'. Elke interpretatie zou zijn waarde hebben voor de tijd waarin het bruikbaar was en de situatie waarin het werd toegepast. De hedendaagse interpretatie zou dan ook niet minder waar zijn dan de andere twee. Men vraagt zich echter af wat er dan overblijft van de waarheid van de reformatie. Een vreemd spel voor hen die zo hun best doen door middel van taal-analyse de waarheid op te sporen.

2. De "death of God" theologen verlangen niet naar een wereld zoals die dikwijls beschreven wordt door moderne schrijvers. We nemen hen dit in het geheel niet kwalijk. Maar wij vragen ons toch af of deze moderne schrijvers geen betere kijk hebben op het ondoorgrondelijke van de mens en de krachten die in hem schuilen

(Vervolg op pag. 2)

Ervaringen van een U.S. Marinier

John van Huizen, een lid van de Immanuel Chr. Ref. Church of Hamilton, nam enkele jaren geleden dienst in het United States Marine Corps. Na zijn training werd ook hij uitgezonden naar Zuid Viet Nam. Naast de eenzaamheid, die zich daar van velen meester maakt (zij omhelzen iedere brief die ze van familie of vrienden krijgen) zijn zij tevens getuigen van verschrikkelijke tonelen. Hieronder laten wij een gedeelte van een brief volgen, die John aan zijn dominee in Canada schreef:

"Things have been rather quiet the last few days. The last good fire fight we had was Nov. 10, which was the Marine Corps' 190th birthday. I guess the Viet Cong thought they'd catch us all celebrating. But we used a little reverse psychology, and doubled our perimeter guard just for the occasion.

"At about 11.30 30 or 40 of the little yellow gouks came snooping through the rice paddies. As soon as they hit our barbed wire, we fired a few flares and opened up. It was pure slaughter. We were all in well protected bunkers and fox holes and they were sitting right in the open.

"Next morning we counted 23 bodies. There were marks through the rice where others had been dragged away. A reconnaissance patrol found eight more in a cave a half-mile away. They had been dragged off with meat hooks in their backs.

"Some of the things you hear and see are unbelievable.

"I have been on four patrols so far. The first, third and fourth weren't too exciting. I thought the first one was really something until I got back from the second. It was just horrible.

"There is a village, Dasan, about six miles outside the perimeter. There was a suspected platoon of Viet Cong holed up there. Our company had the patrol when the G-2 report came in.

"We are supposed to go on a sweep into "Happy Valley," notorious for snipers, but were sent to clear Dasan instead. It is a small town, about 20 huts. It has a river on one side and a low mountain range on the other, and a single dirt road leading through the town, with dense jungle on both sides.

"One platoon was assigned as an ambush unit and was airlifted around the mountains by helicopter to set up an ambush on the avenue of escape. The rest of us formed a skirmish line on the rear end of town. The Viet Cong had all the villagers guarded and the place looked deserted. Most of us were scared stiff as we moved our skirmish line closer. It is times like that when a person really matures.

"When we got to the edge of town, the Viet Cong sent out a little girl, about four or five years old. She had a grenade tied under each arm, with trip wires leading back to the hut. If I have ever felt sick and helpless, that was the time.

"The poor little tyke was scared, and knowing we were friends, started walking toward a couple of our guys with her little arms outstretched. We didn't have the guts to shoot her, nor could we let her get too close. So our patrol leader had us fire into the ground around her and over her head.

"She stopped, and looked more terrified than ever. As she turned to go back to the hut, the Viet Cong pulled the trip wires and shattered her little body all over town. It made me sick and the sight haunted me for several days. Right there I turned into a real Viet Cong hater.

"We tossed tear gas grenades into all the huts. That is when the fun began. I shouldn't use the word fun. Because, believe me, shooting and not knowing whether you're killing a Viet Cong or an innocent civilian is no fun. It really bothers me. Even though I know I have no choice.

"Three of our guys were pretty badly shot up. We got several Viet Cong in town and the Ambush Unit mowed down 17. One guy, Pfc Mitchell, who was on the ambush unit, was killed. The thought, "It could have been me" really shakes you for awhile.

"Our wounded and the wounded villagers were evacuated by helicopter. A Vietnamese Army unit came and questioned villagers and removed the bodies. It was about a week before I could get a decent night's sleep.

"The other three patrols were not nearly so lively. On the first one, we encountered a lone sniper. Lousy shot. We spotted him and took after him. He ran much better than he shot so we lost him across the river.

"The third was about the same, only we got one of the snipers. On the last one all we did was sweep the rice paddies in the immediate area. Scared up a few booby traps. What a way to spend a Sunday afternoon, though. Sweeping rice paddies with water and mud waist hight in places.

"The living conditions are slowly improving. Or, rather, I am getting used to them. We have guard duty every third night, and get about four hours sleep if the Viet Cong don't show up. We work from 7 o'clock in the morning until 6.30 at night too.

"But the fringe benefits are terrific, food is class one C rations twice a day. One hot meal if we're lucky. Showers at least twice a week, three times if the well is producing well."

Amerikaanse Mariniers in Actie in Zuid Vietnam

(Zie ook nevenstaand artikel.)

GODGELEERDHEID ZONDER GOD

(Vervolg van pag. 1)

dan de "death of God" theologen. De techniek kan wonderen verrichten en de natuurwetenschappen kunnen heel wat raadsels ontcijferen, maar de mens blijft toch het oplosbare probleem. Men kan wel propageren: heb je naaste lief, zoals de "death of God" theologie dit exclusief doet, maar is de mens, ondanks vele goede voornemens, daartoe in staat? Geeft het wereldbeeld van vandaag zoveel reden tot hoop op een radicale verandering? Is men zo zeker van de mens?

Deze vragen brengen de "death of God" theologen niet tot de erkenning van het bestaan van God. Toch mogen we als christenen critische vragen stellen. Wij behoeven niet als een Joris Goedbloed wat schaapachtig voor ons uit te kijken.

GELOOF MOET BELEEFD WORDEN

In het begin van ons artikel hebben we gesproken over het gevoel van machteloosheid en de vraag opgeworpen wat we ter verdediging van het christelijke geloof moeten aanvoeren.

In de oud-christelijke kerk is er een tijd geweest dat de apologie — de verdediging van de christelijke leer — zeer in trek was. Het bleek echter nogal een riskant bedrijf te zijn. Men wrong zich in allerlei bochten om het bestaan van God te bewijzen en het christelijke geloof aannemelijk te maken. Apologie werkt veelal met het verstand. En een beredeneerbare God is de God van de bijbel niet. Wij mogen het christelijke geloof verduidelijken en onjuiste beschuldigingen weerleggen, maar het christelijk geloof 'reasonable' maken is een onmogelijkheid. Toen eenmaal de oud-christelijke kerk haar geloof in God en Christus ging belijden ondanks de marteldood en de kerk haar geloof ging beleven door zieken te helpen en slaven vrij te kopen, toen is de boodschap van het evangelie vele harten binnengedrongen. Dat moeten wij van de oud-christelijke kerk leren. Het gaat om een christelijk leven, zowel wat onze verhouding tot God als onze relatie tot de naaste betreft.

Wanneer wij gedurende de eerste jaren van onze immigratie ons afhankelijk wisten van God, maar, nu we alles hebben wat ons hartje begeert, God alleen maar mee laten doen bij speciale gelegenheden, dan is de beschuldiging van de "death of God" theologen op zijn plaats wanneer zij beweren dat in de godsdienst God wordt gebruikt. God is dan in onze dienst of een eerste hulp bij ongelukken. Wanneer wij in onze christelijke acties het gezicht op God belemmeren door ons steeds zelf op de voorgrond te plaatsen, dan staan wij schuldig aan het moderne levensgevoel van de afwezigheid van God. Maar wanneer wij, met de schuldbelijdenis op onze lippen:

Voor U, o God, belijden wij
onze grootste schuld,
Dat wij, in plaats van voor U
te strijden,
Het meeste van onszelven
zijn vervuld,

ons inspannen God in het centrum van ons leven te plaatsen, dan plaatsen we steeds meer vraagtekens achter de "death of God" theologie.

En het beeld van de bedelaar aan de voet van de 'Schone Poort' geeft de "death of God" theologie de meeste 'support'. Wanneer de kerk uiterlijk keurig is opgedost, de organisatie gesmeerd loopt, maar de kerk de armen verwaarloosd of de sociale problemen onaangeroerd laat, dan zal het voor de "death of God" theologen dragelijker zijn in het oordeel dan voor de 'Schone Poort' theologen.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Koolstra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Het geheim van de schoonheid van de Christelijke wetenschap

Ik kwam opnieuw onder de bekoring van de idee van een christelijke wetenschap, toen ik ongeveer een week geleden mocht spreken voor een groep studenten, leden van de *Inter-varsity Christian Fellowship,* of van de *Calvinistic University Club* aan de Carlton University of Ottawa. Het onderwerp van mijn causerie was "That Ugly Head," een titel die je het best kunt vertalen met "Die lelijke kop".

Met deze titel verwijs ik naar een boek getiteld "That Hideous Strength" van C. S. Lewis, waarin deze profetische gestalte van de twintigste eeuw de moderne universiteit bespreekt. Hij laat ons in dit boek zien hoe de mens niet kan leven zonder God. De oude universiteit met het traditionele geolof behoort tot het verleden. Een nieuw instituut wordt opgericht met al de neutraliteit van een onbevooroordeeld, wetenschappelijk onderzoek. Maar Lewis heeft profetisch aangevoeld, dat deze nieuwe universiteit, die hij de "NICE" (National Institute for Co-ordinated Experiments) laat noemen, niet lang leeg kan staan. Als mede-christenen herinneren wij ons Lukas 11:24-26, waar de Here Jezus zegt, dat de onreine geest terugkeert naar het lege huis en zeven andere geesten meeneemt om dat huis in bezit te nemen. We zouden de waarschuwing van de Here Jezus kunnen samenvatten in de woorden: leeg en geveegd — dat is gevaarlijk. Dan "wordt het einde erger dan... het begin".

Zo gaat het in Belbury, waar de NICE wordt gevestigd. Mark Studdock, een professor in de natuurwetenschap, wiens opleiding, zoals die van zovelen in onze tijd, noch christelijk, noch heidens genoemd kon worden, alleen maar modern, wordt door twee vertegenwoordigers van de nieuwe universiteit in aanraking gebracht met het nieuwe hoofd van de NICE. iDt hoofd laat zien wat de moderne mens kan, maar ook hoe de moderne mens niet kan kruipen uit zijn religieuze huid. De mens kan niet leven zonder godsdienst. Ook de afvallige mens dient een god, een die dikwijls identiek is met de mens zelf. In dit nieuwe instituut van wetenschappelijk onderzoek heeft men het hoofd van een misdadiger in leven weten te houden. Nadat hij onthoofd was, heeft men aan dit levende hoofd een operatie verricht met de bedoeling het een dubbele hersencapaciteit te geven. Dit alles is gelukt en nu wordt die lelijke kop de grote god van de toekomst. Mark Studdock wordt onderwezen doo rtwee mensen, een filosoof, Philostrato genaamd en een predikant, Ds. Straik geheten. De filosoof onderwijst:

> "Wij hebben ontdekt hoe we een dode man in leven kunnen houden. Deze man was al wijs in zijn natuurlijke bestaan. Nu leeft hij voor eeuwig; hij wordt wijzer. Later maken we het leven ook wat gemakkelijker voor hem, die het heeft. Begrijp je me? Later maken we het eeuwige leven aangenaam voor sommigen — en misschien niet zo aangenaam voor anderen. Want wij kunnen de doden laten leven of ze het willen of niet. Hij die uiteindelijk de koning van het heelal zal zijn kan het leven geven aan wie hij wil. Men zal niet in staat zijn dit kleine geschenk te weigeren."
>
> "En op deze manier," zei ds. Straik, "gaan de lessen, die je aan moeder's knie hebt geleerd in vervulling. God zal de macht hebben van het geven van een eeuwig wel en een eeuwig wee."
>
> "God?" zei Mark. "Maar wat heeft hij er mee te maken? Ik geloof niet in God."
>
> "Maar, mijn vriend," zei Philostrato, "is het logisch te geloven dat, omdat er geen god was in het verleden, er ook geen god zal zijn in de toekomst?"
>
> "Zie je niet," zei Straik, "dat wij bezig zijn jou aan te bieden de onuitsprekelijke heerlijkheid van aanwezig te mogen zijn op het ogenblik dat god almachtig geschapen wordt? Hier, in dit gebouw, zul je de eerste schets van de werkelijke god ontmoeten. Het is een mens — of een wezen door de mens gemaakt — die uiteindelijk de troon **van het heelal zal be**stijgen. En vandaar zal hij eeuwig heersen."

Hoe duidelijk wordt hier profetisch de droom van de onschriftuurlijke, modern-heidense wetenschap in het licht gesteld!

Als christenen hebben wij ook een Hoofd. Wij geloven in Hem, die God heeft uitgenodigd aan zijn rechterhand:

> "...in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en allen naam die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomende eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al, wat is, gegeven aan de gemeenten, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt." (Eph. 1:20-23).

De keuze in de wetenschap is uiteindelijk die tussen de lelijke kop en het verheerlijkte Hoofd, de Zaligmaker, Gods vleesgeworden Zoon. Maar de moeilijkheid van de keuze ligt niet in de vergelijking van kop en Hoofd, een vergelijking die weinig te kiezen overlaat, maar in het ongeloof en de verdorvenheid van de mens. Paulus beschrijft dit zeer duidelijk in 1 Cor. 1:18 en 22:24:

> "Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons die behouden worden, is het een kracht Gods.
>
> Immers, de Joden verlangen tekenen en de Grieken zoeken wijsheid, doch wij prediken een gekruisigden Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid, maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, (prediken wij) Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods."

Het was mij een bijzonder genoegen aan de studenten duidelijk te maken, dat de eigenlijke beslissing voor de mens van wetenschap, net zoals voor ieder ander, niet plaats vindt in het hoofd, maar in het hart. Met andere woorden, voordat de mens met zijn wetenschap begint, heeft hij, bewust of onbewust, een keuze gemaakt. Voordat de mens studeert heeft hij een richting gekozen voor zijn denken. Die richting kan wel de rechtingloosheid zijn, het agnosticisme, maar ook dit agnosticisme is een dogmatisch geloof. Het verwerpt de waarheid van Christus; het negeert het levende Woord, God's openbaring in Christus en in de Bijbel. Het agnosticisme is stellig niet uit de Heilige Geest, door Wien wij belijden: ik weet, dat mijn Verlosser leeft.

Vervolgens wees ikde studenten op de brief aan de Philippenzen, waar de apostel Paulus heel duidelijk laat zien hoe Christus de kracht Gods en de wijsheid Gods is en hoe wij daarom mogen — en moeten — concluderen: "Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat." (Phil. 3:8).

Het is niet mijn bedoeling in dit artikel een korte samenvatting te geven van wat verder door mij gezegd werd. Wie het willen weten, kunnen dit zeer binnenkort lezen in het boekje ::The University and its abolitions", dat spoedig zal verschijnen in de serie "Christian Perspectives". Daarin probeer ik dit alles veel nauwkeuriger en in groter detail uit te leggen. Waar het mij nu om gaat is om de nadruk te leggen op het voorrecht van te mogen studeren in het licht van de lamp van het Woord. Ik ben blij, dat ik mag zeggen, dat er bij die jongeren, die die avond aanwezig waren, een grote belangstelling voor it alles bestaat. En deze belangstelling kenmerkt niet alleen kleine groepen Valvinisten aan de universiteit. Het lijkt soms wel — en ik zou dit met voorbeelden kunnen aantonen — dat de ouderen, de proffen die les geven, veel feller zijn in hun verwerping van God, dat de studenten zelf. Velen in de opgroeiende generatie worstelen ernstig om een gefundeerde, krachtige en betrouwbare levens- en wereldbeschouwing. Zoals reeds werd opgemerkt overtroffen zij vele ouderen in serieuze bezinning, daar die misschien te zeer gewend zijn aan routine en verwend door gemakkelijk verdiend geld, al wordt het tegendeel dikwijls beweerd.

Hoe groot de belangstelling van deze jongeren was, moge blijken uit het feit dat, nadat de vergadering om ongeveer tien uur gesloten was, een uur later nog bijna niemand het lokaal had verlaten en ondergetekende nog steeds druk bezig was met het beantwoorden van vele vragen. Wat ik daarvan onthouden heb is onder andere dit, dat wij als Calvinisten hoogst ondankbaar zijn voor de rijkdom die wij bezitten en waaraan wij zo gewend geraakt zijn. Dit blijkt vooral uit twee aspecten, die wij in een volgend nummer nader onder ogen willen zien.

R. Kooistra.

NIEUW STATION TE TILBURG

Een overzicht van het nieuwe station van Tilburg, datop 16 november j.l. officieel in gebruik werd gesteld.

ONDERWEG - Dagboek voor Nederlanders Buitenslands. Uitgave: Boekencentrum N.V., Den Haag.

Het is al weer een hele tijd geleden dat C.C. mij dit dagboekje toezond ter recensie. Mijn verzuim om tot dusverre aan dit verzoek te voldoen, had in ieder geval dit voordeel dat wij dit dagboekje al die tijd hebben kunnen uitproberen in de huiselijke kring. En meermalen hebben we tegen elkaar gezegd na de lezing: "Ja, dat slaat precies op onze situatie."

Het is een dagboek, zoals de subtitel zegt, voor Nederlanders in het buitenland. Hierbij is niet in de eerste plaats gedacht aan emigranten, maar aan Hollanders die, om een of andere reden, ergens anders ter wereld een taak hebben — op een zendingsveld, een plantage, of waar ook. Christenen op eenzame posten.

Het is geschreven door mannen die zelf voor jaren buitengaats zijn geweest. Daar is b.v. Ds. Karel le Grand, die, toen wij als veldpredikers terugkeerden naar het oude vaderland, bijna alleen achterbleef voor kerkewerk op Sumatra. En Dr. Verkuyl, die in het na-oorlogse Indonesië op zijn post bleef als hoofd van de Christelijke lectuurdienst. En niet te vergeten Ds. Henny Wiersinga, een van onze deputaten voor emigratie.

Het zijn allen mannen die de emigratie geroken hebben, die de spanning en de eenzaamheid van een vreemd land aan den lijve hebben ondervonden, die iets gezien hebben van Christus' wereldwijde Kerk en op de plek waar ze werkten zich als Christen medeverantwoordelijk wisten voor hun omgeving. Het is niet te verwonderen dat zo'n dagboek ook op z'n plaats is in een emigrantengezin. Uiteraard zal onze huiselijke godsdienstoefening veelal in het Engels gebeuren, maar bij velen zal toch ook nog een Hollands dagboek welkom zijn, vooral dit dagboek.

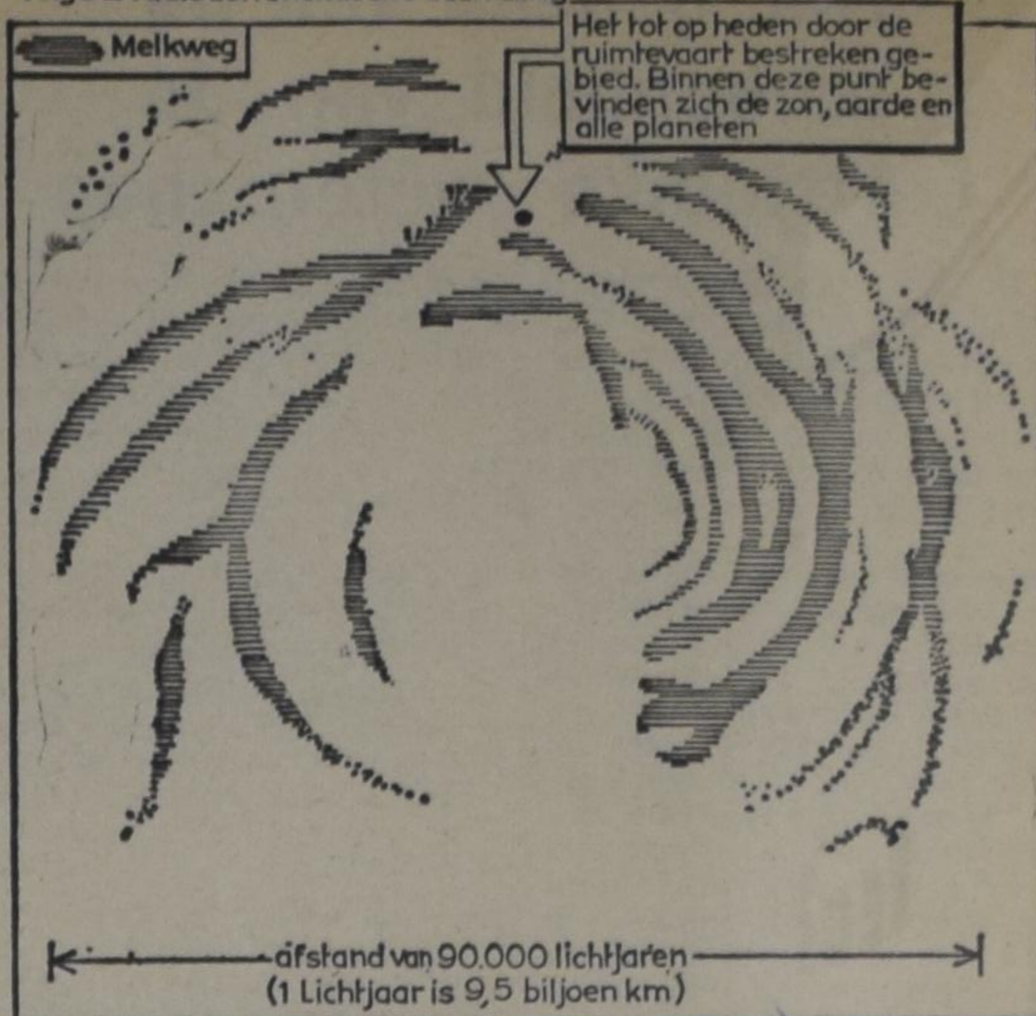
Het is een publicatie voor de Commissie "Kerk Overzee" van de Nederlandse Zendingsraad, uitgegeven door Boekencentrum N.V., 's-Gravenhage. De auteurs behoren tot diverse Nederlandse Protestantse kerken.

Iedere dag is er een te lezen Schriftgedeelte, korte meditatie en gebed, en een van de liederen uit de schat van de kerk der eeuwen.

U moet dit boekje beslist kopen bij Uw boekhandelaar. Het vertroost en bemoedigt, en, staande aan het venster der kerk, geeft het uitzicht op de wereld waarin God U roept, waar dan ook.

Het volgende gebed, dat we lezen op bladzijde 262, is daarvan een voorbeeld. "Almachtige Vader, Gij die Israël een zegen liet zijn voor alle volkeren, laat Uw Kerk hier ter plaatse een zegen zijn in de strijd om het bestaan die dit jonge land voert. Mogen wij in de gemeenschap der Kerk de oplossingen vinden, die door de wereld overgenomen mogen worden. Wij dragen aan U op de kinderen, speciaal die kinderen, die met hun ouders op plaatsen wonen, waar ze veel missen. Zegen Gij hen op Uw wijze en wijs deze gezinnen de weg in de spanningen, door Jezus de Heer."

G. Rienks, Simcoe.

RUIMTEVAART IS EEN SPELDEPRIKJE IN HET HEELAL

Onze aarde, de zon en de planeten maken deel uit van het systeem van de Melkweg dat uit miljarden sterren bestaat. Ons zonnestelsel is een klein en onbetekenend puntje in de ontzagwekkende ruimte van de Melkweg. Zou een raket met een snelheid van 100.000 km per uur de gehele Melkweg willen doorsnijden, dan heeft die raket daar ongeveer een miljard jaar voor nodig. "Zie toch op naar de hemel en tel de sterren indien gij ze tellen kunt." Wat wij dan ook zo brutaal maar meteen ruimtevaart noemen is in werkelijkheid weinig anders dan een minuskuul speldeprikje in een hooiberg. In onze tekening geven wij een indruk van de geringe omvang die de ruimtevaart bestrijkt. Zelfs als onze ruimtevaart de bereikbare afstanden kan verdubbelen — iets wat voorlopig nog toekomstmuziek is — blijft de "greep" naar de ruimte een uiterst schriel prikje in de lucht. Natuurlijk maakt de ruimtevaart een grote indruk op ons omdat wij deze beschouwen vanaf ons standpunt van de aarde uit. Voor ons is de ruimtevaart een gelijke onderzoekings- en avonturendrang als wat indertijd Marco Polo, Columbus en vele anderen naar de uiterste horizon dreef, al was er bij de meesten van hen een zakelijk oogmerk aan verbonden, hetgeen bij de ruimtevaart niet het geval is.

De ruimtevaart zal bij kunnen dragen tot verheldering van het scheppingsbeeld. Grotere kennis over het wezen van de kosmische stralingen, de zonnewinden, het kosmische stof en nog veel meer, kunnen ons inzicht en exakte kennis uitbreiden.

A home for the aged in B.C.

Thursday night, November 26, an important meeting was held in the church building of the New Westminster Christian Reformed Church. The meeting was convened by the charter members of the "Ebenezer Senior Home Society". The purpose of this meeting was to solicit members for this Society in order to come closer to the realization of its object: the erection of a home for our aged people in British Columbia.

At the meeting it appeared that during two years much preparatory work was done by a small group of men who had established the society. The President of the Society, Mr. Jack VanderVelden introduced his fellow Boardmembers, the Rev. John Botting - Vice President, Mr. C. Brouwers - Secretary, Mr. F. Hofman - Treasurer, and Mr. J. Boersma. Each of them explained a special aspect of the work that was done and had to be done. According to the rules set by the government and the N.H.A. the Society will be able to establish a home for the aged having only a basic fund of 10% of the total costs. Taking advantage of this opportunity, it is the intention of the Society to raise a fund of $20,000 to $30,000, and to construct a building with low rental housing accomodation. Place in the home will be available for those who join the Society as members. The initial membership fee was set in the sum of $10.— a year. It will also be possible to become a member for life upon payment of $1000.—.

The meeting was well attended. Many of those who were present applied for membership. A home for the aged among us in B.C., will surely fill a long felt need.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(9)

Ik kan Sonja niets geven. Ik niet. Dwaas, die ik was.

"Dus jij wilde je lesje uit een boekje leren."

Sonja's stem. Die stem waar ze anderen mee neerzet. Mee uitvlakt vaak.

Mijn gezicht is vlak boven het boek. Ik weet me zo weerloos in het licht. En weer drupt het venijn.

"Een soort handleiding hoe je met hoeren moet omspringen. Tussen twee haakjes, je hebt het mooi gelezen. Echt mooi!"

Is het venijn?

Ondanks m'n vermoeidheid voel ik me plotseling bezeten van een wilde begeerte. Die hor daar voor me in mekaar te trappen. Er doorheen te breken, naar Sonja toe.

O, die afschuwelijke maskerade. Ik haat het! Ik haat het!

"Ik haat het!" zegt Sonja.

Ik schok recht. Ik kijk met wijdgesperde ogen door de hor naar haar vage gestalte. Ze ligt heel stil, haar ogen naar de sterren.

"Sonja?"

Ik schraap m'n keel.

"Ik haat het, ziek te zijn. Zelfs de muggen lusten me niet."

"Ze komen op het licht af."

Ik weet niet of ze mij heeft gehoord.

"Als die hemelse liefde dan bestaat, waarom weet die bij mij dan alleen maar van nemen?!"

Het is een schreeuw.

En dan, zachter:

"Behalve m'n Moeder heb ik zelfs nooit iets bezeten."

Wat moet ik zeggen? Het eeuwige "waarom". En het is zo menselijk.

"Iedereen wil mij! mij! Daarstraks, in die kroeg... En toen kwam ik weer buiten. En toen liep ik weer over de hei en toen struikelde ik, met m'n gezicht er bovenop. En ik rook het, de hei, de aarde, het leven, het echte. En ik wil niet dood, en ik wil niet onder de grond. En als die God van jou bestaat dan is Hij een tyran omdat ik nooit... nooit..."

De hor valt kletterend naar buiten. Mijn armen zijn om haar heen. En dan ook haar armen om mij.

We zeggen geen woord. Ik weet slechts dit éne: dat God, Die verlorenen zoekt, ons verstaat.

Deze morgen kan ik niet opstaan. Zou dit nu het begin van het laatste zijn? Het is weer hetzelfde als kort geleden, in het Concertgebouw. Ik durf bijna geen adem te halen.

Ik kijk de kamer rond. Licht van de nieuwe dag streept boven de gordijnen. De dingen om mij heen staan in een gedempte gloed. Ik vermoed dat de zon al uitbundig straalt.

Het is goed dat ik hier lig en niet boven. Na mijn verbroken huwelijk heb ik mij op een slaapkamer nooit meer thuis gevoeld. Hier beneden is het goed. Ondanks de herinneringen die om mij heen staan.

De pijn heeft iets van droevige muziek. Toch muziek. Ik heb het aanvaard. Misschien pas nu er hier op aarde geen toekomst meer voor mij is. Ik weet het niet zo goed meer.

Vele jaren heb ik angst gehad voor de eenzaamheid. Heb ik gezocht bij deze en gene. Niet hèt. Maar iets. Ogen. Een stem. Een hand. Als het maar wat warmte gaf. Als het maar naar mij uitging. Even.

Kleine ontmoetingen. Werkelijke ontmoetingen. Ze zijn zeldzaam. Ik weet het. Maar wanneer ik terugzie, mijn leven telt er enkele.

Ik moet toch dankbaar zijn. Veel meer dankbaar zijn.

Ben ik nu laf? Voel ik mij in 't nauw gedreven? Ben ik in staat moorden te bekennen die ik niet heb begaan, omdat ik...

Ik kan niet meer beter worden.

Ik kan niet meer beter worden.

Laat ik het toch rustig onder de ogen zien. Moet ik er dan iedere keer opnieuw mee beginnen? Had ik dan toch nog hoop...?

Is het verkeerd dat ik dingen heb gedaan die ik al had afgeschreven? Hecht ik teveel nog aan alles hier?

Maar ik ben toch een mens. En zolang er nog één ademtocht in mij is, zal ik een mens zijn. Gekluisterd. Nee, verbonden. Stof uit stof. En stof waar de zon over schijnt is zo levend.

Sonja wil niet dood. Maar ik wil ook niet dood. Ik wil in de zon. De zon geeft warmte. Ik wil opstaan. Het móet. Wat kan me nu gebeuren? Een beetje pijn, een beetje maar. Ik wil niet liggen. Nog niet. Zoals ik nu lig, lig je in een kist. En ze komen naar je kijken, zij, die je overleefden, de weinigen die een beetje om je gaven; en anderen, de nieuwsgierigen.

En dan zijn er nog anderen. Die je bij je leven al doodgezwegen hebben. En misschien zijn juist zij het naar wie je het meest verlangde... toen je het voelde komen, het einde.

En misschien al eerder. Misschien al veel eerder.

Vergeving!

Er moet toch een weg zijn.

De weg van de barmhartige Samaritaan.

Gelijk ook wij vergeven...

Een weg van mens tot mens. Waar God aan het begin staat. En waar je Hem aan het einde wedervindt.

En dat betekent toch eigenlijk dat Hij altijd bij je is.

Als die pijn nu maar weer wegging. Het is net of ik God nu anders ervaar. Nee, erger, het is of Hij er helemaal niet is.

Ik kon het allemaal nog wel klaar krijgen in mezelf... ondanks ik het wist...

Het.

Maar nu pakt het me, nu neemt het me in m'n strot. En nu...

Maar dat kan toch niet. Zo ineens. Gisteren was alles toch nog goed. Alleen maar zo moe.

De zon schijnt. Een nieuwe dag. De gloed van de heide. Ik wil het zien, het beleven. Ik wil er uit! Ik wil er uit!

De pijn zit op m'n borst, de pijn schiet naar binnen, naar m'n rug, de pijn schiet omhoog, naar m'n schouders, m'n hals, m'n kaakspieren, m'n oren. Scherpe, puntige messen, roestige messen, die in me omwentelen... omwentelen...

Eén of andere helse machine die me langzaam maar zeker zal verbrijzelen. Als dit niet ophoudt, dan moet het toch niet moeilijk zijn, dood te gaan. Niets meer te voelen. En van niets meer te weten.

Maar ik wil niet sterven! Ik ben nog niet klaar. Ik heb nog zo veel te doen.

Sonja.

Ik heb nog niets voor Sonja gedaan. Nog niets met m'n hart.

Hoe was het ook weer?

Mijn zuster... en anders niet?

En liefde. Liefde.

Want liefde is het voornaamste voor ons allen.

Maar ik dan? Ik dan? Ik ben toch een mens... En ik vraag toch niet zo veel, o God. Alleen maar een ander mens. Iemand die mijn broeder wil zijn... of mijn zuster... Iemand die...

En Sonja dan? Zij is zo dicht bij. Ik kan haar roepen.

Ik wil haar niet roepen. Ze mag het niet weten.

Als ik maar niet zo'n pijn had.

O, kwam ze nu maar! Kwam ze nu maar naar beneden.

Sonja! Sonja! Sonja!

Wat moet ik toch doen? Ik kan me bijna niet bewegen. Wat moet ik toch doen?

Laat ik aan iets denken. Iets anders. Het vers. Er was een tijd dat ik het kende. Uit m'n hoofd.

"Zijn toog veegt de modder van de straat: een buurt... nee, een rosse buurt, waar het leven gaat... De stad. De prachtige stad, met Rembrandt's glorie... Saskia... het Joodse Bruidje... haar hand over haar schoot... kinderen... een kind op je schoot, een kind, dat slaap heeft en tegen je aanleunt.

Nee, hoe is het nu ook weer? — In die stad wou zij gaarne vrolijk zijn... —. Vrolijk.

Onder die witte bontmantel klopte een verdrietig hart. Al lachte ik toen. Daarna heb ik nooit meer zo'n vriend gehad. Nooit meer zo een.

O God, laat die pijn toch over gaan. Ik weet niet wat ik moet doen.

Ademhalen. Diep ademhalen. Dat zei die man, in het Concertgebouw. Maar dat was omdat...

Dáár komt Sonja Haar stap. Haar kuch. Ze hoest veel minder. Ze zal wel denken... Ik heb haar nog geen thee gebracht.

"Zo, ben je eindelijk eens een beetje verstandig?"

Sonja's schorrige, wat rauwe stem. Haar manier van praten. Een houvast. Een steun. Sonja. Die hele zwarte, wilde Sonja.

Een spanning breekt. Ik kan bijna niet huilen. Maar toch huil ik.

Dicht bij me staat ze nu. Ik voel haar verbazing. Ik durf haar niet aan te kijken. Het is of de rollen zijn omgekeerd. Of ik nu van haar afhang, van haar goedheid.

"Wat is er? Waarom huil je?"

Een koele vraag. Die me tot kalmte dwingt.

Ik veeg met het laken langs m'n gezicht. Kijk haar dan toch aan. Haar ogen zijn even koel als haar stem.

Ik kan het ineens aanvaarden. Ik weet dat ik niet anders heb verdiend. En op de een of andere manier duwt ze mij meteen over het allermoeilijkste heen.

"Sonja, ik kan niet opstaan. Ik geloof dat ik... dat ik ziek ben."

"Ziek? Zo ineens? Wat scheelt je dan?"

Er flitst iets in haar ogen, een kleine schrik, om haar zelf? om mij?

Haastig zeg ik:

"Het is misschien niets, Sonja, ik heb het wel eens meer gehad, alleen..."

Ik probeer nu toch weer overeind te komen. Maar dan zie ik Sonja niet meer, en de kamer niet. En dan is haar stem zo ver. Ik geloof dat zij een paar maal hetzelfde zegt. Maar dan versta ik haar weer.

Ze vraagt wie mijn dokter is, waar hij woont. Alles moet dan maar.

En nu is het weer avond. Voor het eerst sinds maanden is een dag me lang gevallen.

Sonja zit bij de tafel en manicuurt haar nagels. Ik kan haar gezicht niet zien. Haar haren zijn als een gordijn dat het verbergt.

Vanmiddag pas kwam de dokter. Toen was de pijn weg. Maar Sonja had me niet de kans gegeven, op te staan.

De dokter heeft me onderzocht en me maar wat laten praten. Hij vond me nerveus, ik moet mezelf meer ontzien. Over een paar dagen komt hij terug. Misschien ga ik toch nog een keer naar het ziekenhuis.

Nadat hij bij mij was weggegaan heb ik hem op het terras horen praten met Sonja. Hij gaf haar aanwijzingen en zei dat ik onder geen voorwaarde mocht opstaan voor hij weer was geweest. Sonja zei iets terug, ik kon haar niet verstaan, toen weer zijn stem, maar wat verderaf en toen zag ik ze samen voorbij het raam gaan.

Het scheen een eeuwigheid voor Sonja terug kwam. Zou hij... zou zij...

Door de kamerdeur kwam ze weer binnen. Haar gezicht verraadde niets. En in de loop van de dag ben ik tot de overtuiging gekomen dat ze het nog niet weet. Het had me niet zo heel veel meer kunnen schelen. Maar het is toch maar beter zo.

Ik kijk naar haar druk bewegende handen. Wat heeft ze ze vaak gewassen vandaag. Voor mij. Om mij te verzorgen.

Ze klapt haar manicuredoosje dicht.

"Ziezo, dat is dat.

Zal ik de deuren dicht doen? Het wordt misschien te kil voor je."

Het is inderdaad veel koeler vanavond. Maar ik zeg een beetje onzeker:

"Als jij ze liever nog wat open houdt?"

Ik kan nog niet wennen aan de nieuwe situatie. Het is zo vreemd. Sonja, die van alles voor me doet. Sonja, die toch eigenlijk liggen moet. Dat gaat nooit goed zo.

"Sonja, luister eens. Pak nu m'n stoel maar weer. Ik ben vandaag heerlijk uitgerust. Wanneer ik een beetje kalm aandoe kan ik morgen best weer opstaan.

Het is eigenlijk idioot. Jij komt hier om te kuren en... nou ja, morgen doen we alles weer gewoon."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $3.00
Engagement-announcements ... $3.00
Marriage and anniversaries ... $4.00
Notifications of death ... $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

De Lord of Life keeps Covenant.

Born: November 3rd, 1965

IAN GRANT

Everett and Trix Baker.
Calgary, Alberta.

Zo de Here wil, hopen wij met onze ouders

HENDRIK VAN VLIET
en
JOHANNA VAN VLIET—DE GEUS

op zaterdag 18 december de dag te herdenken, dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk traden.

Dat onze Hemelse Vader, die hen die 35 jaar zo goed en nabij is geweest, hen voor elkander en voor hun dankbare kinderen nog lang mag sparen, is ons aller wens.

Sarnia, Ont.:
Bep en Kees van Oosterom.
Joanne, Ricky & Caroline.
Sarnia, Ont.:
John & Linda van Vliet.
Alice & Joyce.
Strathroy, Ont.:
Cornelius van Vliet.
Scarborough, Ont.:
Henk & Alta van Vliet.

241 Metcalfe St.,
Strathroy, Ont.

On Sunday, December 12th, 1965 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

JOHN DE JONG
and
RUTH DE JONG—KUIPERS

their 30th wedding anniversary.

That the Lord may spare them many more years for each other and for us is the wish of their thankful children.

Harrington, P.E.I.:
Trix & Chris Linzel.
Calgary, Alta.:
Fred & Helen De Jong.
Welland, Ont.:
Ike and Ruth De Jong.
Wainfleet, Ont.:
Anne.
John.

R.R. 3,
Welland, Ontario.

On November 30th, the Lord took suddenly to Him in His Glory our beloved daughter and sister

NANCY HELEN

at the age of 2½ years.

The Lord gave, the Lord has taken away. Blessed be the Name of the Lord.

R.R. # 4, Peterborough, Ont.

Mr. & Mrs. C. J. Stammis.
Joanne.
Caroline.
Simona.

God nam in enkele uren tot Zich ons lief kleindochtertje en nichtje

NANCY HELEN,

op de leeftijd van 2½ jaar.

Dat wij mogén geloven dat ze nu bij Jezus is, is ons tot rijke troost.

Mrs. C. J. Stammis,
Bowmanville, Ont.
Mr. & Mrs. Wm. Griffioen,
Sunderland, Ont.
Mr. & Mrs. D. Van Abbema,
Bowmanville, Ont.
Mr. & Mrs. J. Stammis,
Bowmanville, Ont.
Mr. & Mrs. J. Stammis,
Toronto, Ont.

Bowmanville, 30 Nov. '65.

Op 4 december 1965 heeft de Here tot Zich genomen mijn geliefde man, onze vader en grootvader

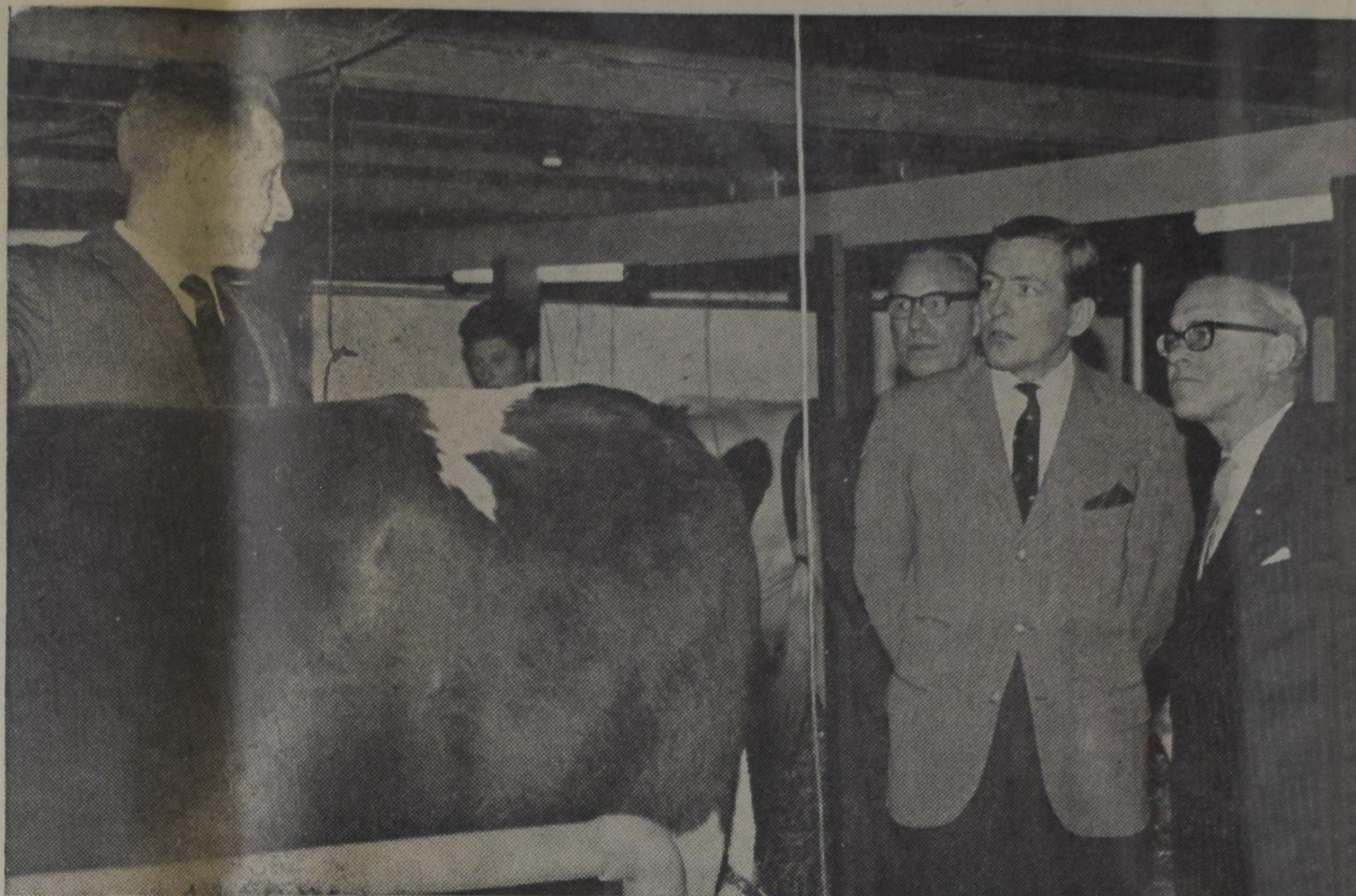
MARINUS HONSELAAR,

op de leeftijd van 57 jaar.

Uit aller naam,
Mrs. M. Honselaar—Van Alten.

1156 Carr St., Sarnia, Ont.

CLAUS VON AMSBERG BEZOCHT FRIESE BOERDERIJ

De heer Claus von Amsberg heeft eind november een werkbezoek gebracht aan Friesland, waarbij hij o.m. het fokbedrijf van de heer S. N. Kingma te Boxum heeft bezichtigd. Tijdens dit bezoek werd in de stal het bijgaande plaatje gemaakt.

MARANATHA KALENDER VOOR 1966

De traditie getrouw heeft ook dit jaar de Uitgevers Maatschappij J. H. Kok N.V. de bekende Maranatha Kalender uitgegeven. De redaktie werd voor deze kalender opnieuw verzorgd door Dr. H. J. Langman, Ned. Hervormd predikant te Amsterdam en Ds. J. Overduin, Geref. predikant te Veenendaal. Deze beide predikanten hebben de voorzijde van de dagblaadjes geschreven. De achterzijde der blaadjes bevat afwisselende ontspanningslectuur.

Het schild is een veelkleurendruk-reproductie van een tekening van de heer Pander, voorstellende de geschiedenis dat Ruth trouw blijft aan Naomi, terwijl Orpa terugkeert naar haar land. Een rustige, stijlvolle tekening, die niet spoedig zal vervelen.

De Maranatha Kalender behoeft eigenlijk geen aanbeveling. Door de jaren heen heeft zij zich een plaats van vertrouwen weten te veroveren bij velen. De uitgever bericht echter, dat de voorraad beperkt is.

D.F.

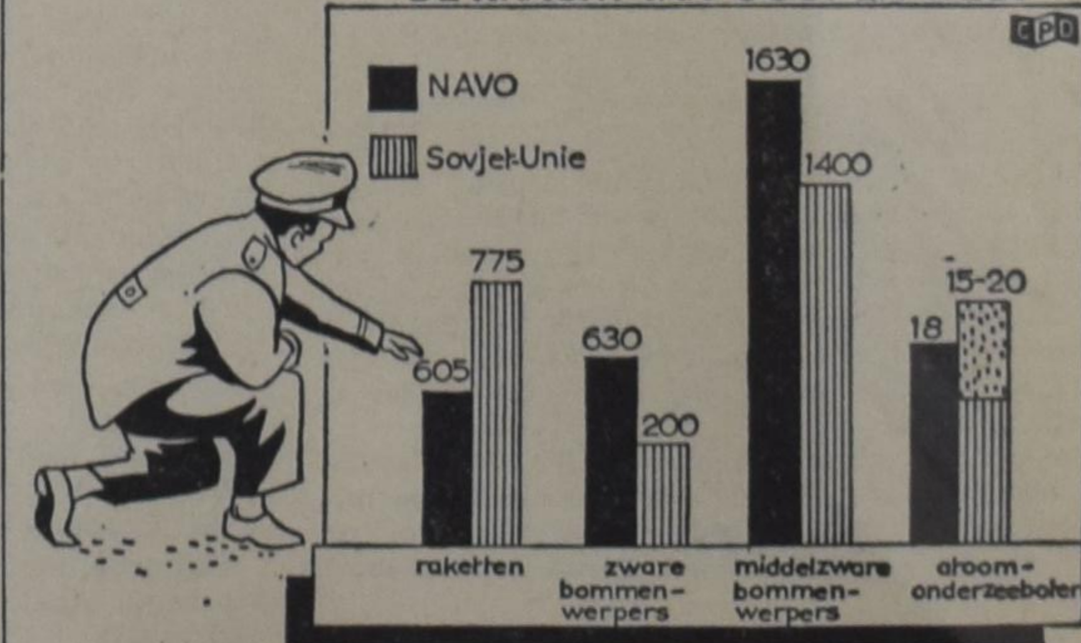
BANK OF NOVA SCOTIA THANS OOK IN ROTTERDAM

De Bank of Nova Scotia verzoekt ons mede te delen dat kort geleden twee nieuwe bijkantoren zijn geopend, n.l. een in Rotterdam en een in Dublin. Beide bijkantoren kunnen alle bankzaken behartigen.

De president van de Bank of Nova Scotia, Mr. F. William Nicks, deelde mede dat door het vestigen van bijkantoren in belangrijke wereldcentra de Canadese wijze van bankieren over de gehele wereld plaatselijk wordt toegepast. Tezelfdertijd wordt een mogelijkheid geschapen tot het verstrekken van wederzijdse informatie en het verlenen van financieel dienstbetoon aan zakenmensen die aktief zijn in internationale handel.

Met de vestiging van deze nieuwe bijkantoren heeft de Scotia Bank nu meer dan 700 bijkantoren in Canada en in het buitenland. Vorige maand werd in Beirut een bijkantoor geopend.

De bank is eveneens eigenaresse van zes trustmaatschappijen. Het hoofdkantoor van de Scotia Bank is in Toronto.

STERKTE VAN OOST EN WEST

In onze grafiek geven wij een overzicht van de sterkte van enkele onderdelen van de strijdmacht van Oost en West. De atoomonderzeeboten zijn alleen in gebruik bij de Ver. Staten en elke atoomonderzeeboot is toegerust met 16 Polarisraketten. De cijfers zijn berekend naar gegevens van de NAVO.

De mankracht van de NAVO bedraagt totaal ca. 8 miljoen man. De huidige mankracht van de kommunistische landen (incl. China), wordt geschat op ook ca. 8 miljoen man. Deze mankracht kan echter in korte tijd verdubbeld worden.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Goshen, N.Y., G. Bouma te London, Ont.

te Calgary (Maranatha), Alta., J. C. Derksen te Guelph, Ont.

Aangenomen

naar Burlington, Ont., L. Mulder te Chatham, Ont.

Bedankt

voor Grande Prairie/La Glace, Alta., H. Eshuis te Athens, Ont.

voor Sussex, N.J., J. W. Van Weelden te Red Deer, Alta.

voor Iron Springs, Alta., N. Beute te Lacombe, Alta.

voor Alto, Wisc., T. Heyboer te Abbotsford, B.C.

Beroepbaar

Rev. Sydney Cooper, Missionary van New Zealand, voorheen predikant van Sarnia I, Ont., is thans beroepbaar.

NETH. REF. CONGREGATION
(Geref. Gemeenten)

Bedankt

voor Vineland, Ont., A. Vergunst te Rotterdam.

voor Toronto, C. Harinck van Utrecht.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Amsterdam (13)

Koppeling ingedrukt, de pook naar de eerste versnelling, een vleugje gas en ons karretje trekt op. Het doel is Izmir. Vlak is het wegdek, scherp zijn de bochten, het landschap is hobbelig en eentonig. Een paar boeren aan de kant van de weg willen meeliften, maar ons autootje is helemaal vol.

Even buiten Izmir is een prachtig kampeerterrein aangelegd bij een B.P. tankstation. We zetten daar onder een brede boom ons tentje neer om morgen overdag wat schaduwen te vangen. Dan aan de kokerij. Ons gasstelletje is goed voor het warmen van twee borden soep, we hebben nog worst in blik (belangrijkste huishoudapparaat: de blikopener) en dit samen met een fles Yoghurt en een meloen vormt weer een redelijke vakantiemaaltijd. Het veel vaker genomen besluit vroeg naar bed te gaan voeren we nu eens echt uit.

Vandaag dus naar Izmir. Eerst rijden we naar de zogenaamde Pagusberg, omdat de reisgids ons vanaf de heuveltop een mooi panorama over de stad belooft. Leve de reisgids, het uitzicht is werkelijk prachtig. Een moderne stad ligt daar beneden, in een halve cirkel om de diep het land insnijdende Golf van Izmir. Als de dia's nu maar gelukt zijn. Modern en "klassiek" door elkaar, de onontkoombare moskeeën steken hun minaretten omhoog, in het centrum van de stad ligt een groot park waar een enorme drukte heerst.

Vlug naar beneden, de stad zelf in. Aan de haven heerst een grote bedrijvigheid, vooral van passagiersboten met bestemming Griekse eilanden. Van de haven lopen we naar de oude binnenstad met veel gezellige bazar-straten. Winkel aan winkel verkoopt snuisterijen, fruit, antiek, levensmiddelen en tapijten. Bij een handelaar in oude munten hebben we een gelukje. Tussen en hoopje oude munten liggen zomaar een stuk of acht gave Nederlandse guldens. De baas heeft er geen enkel idee van en vraagt ongeveer vijftien cent per stuk. Die kan hij natuurlijk meteen krijgen. We maken de "buit" meteen op en kopen een mooi Turks zwaard; op een afstand lijkt het net echt.

Even buiten het oude centrum liggen de ruïnes van de marktplaats uit de Romeinse tijd. De gewelven van onderaardse magazijnen zijn hier en daar nog in redelijke staat. Ook is er een gedeelte bewaard van de basilika, de markthal. Tussen twee haakjes: De basilika is hierom vooral bekend geworden, dat de Christenen er de grondvormen van hebben overgenomen toen ze hun eerste grote kerken bouwden.

Izmir, het oude Smyrna, is echt een handelscentrum. Ieder jaar wordt er in het stadspark een grote internationale contingentenbeurs gehouden. Zowel communistische als kapitalistische landen hebben paviljoenen ingericht. Het lijkt wel een kleine Expo. In het stadspark, de plaats van het feest, wapperen de veelkleurige vlaggen. Frankrijk heeft maar een middelmatig schouwspel te bieden. Charles zou er zeker niet tevreden mee zijn. Breznjev heeft meer reden tot optimisme. Ongetwijfeld heeft Rusland de aardigste inzending. Prachtige kunstvoorwerpen, moderne meubelen, mooie foto's van Moedertje Rusland en alles zeer smaakvol ingericht. Buiten het gebouw trekken sterke tractors en vrachtwagens sterk de aandacht van de Turken. Amerika showt, wel aardig is het Beneluxpaviljoen, waar vooral Nederland opvalt. Natuurlijk ontbreken de molens niet, zeker staan de Staphorstertjes en de Edammers met hun klompen er opgesteld, maar gelukkig is de grotste aandacht besteed aan de Deltawerken. Jammer genoeg heeft men niet de moeite genomen dit oude expositiemateriaal van een Turkse tekst te voorzien. Hierdoor boet het sterk aan effect in.

Aan de expositie zijn allerlei culturele manifestaties verbonden. Deze avond voert het symphonieorkest van Ankara de Pastorale van Beethoven uit onder leiding van professor Lessing. Dat kunnen we niet laten gaan. Turkse muziek is nl. even aardig, maar wordt naar onze smaak gauw eentonig en langdradig. In de pauze van het concert weten we de dirigent even te spreken. Hij vertelt dat in steeds sterkere mate de Turken waardering tonen voor de klassieke en moderne muziek uit Europa. Chopin, Light, Berlioz bijvoorbeeld zijn echt "in", terwijl de echte appreciatie van modernen in de stijl van Pijper en ook Bartok misschien groter is dan in het westen zelf, waar zeer velen toch hun voorkeur behouden voor de grote klassieken. We danken professor Lessing hartelijk voor zijn vriendelijke woorden en gaan terug om naar het tweede gedeelte te luisteren. Even is er een moeilijkheid als de pianiste haar stoel te laag vindt. Een pianokruk is er niet en een paar kussens brengen redding. De uiterst bevallige pianiste neemt alles vriendelijk op en zet zich even later met heel haar niet gering talent in bij de vertolking van Beethoven's pianoconcert. Helaas is de akoestiek erg slecht, op enige afstand van het openluchttheater vieren luidruchtige Turken feest, kortom de pianiste is aardig maar verder valt er niet veel te genieten.

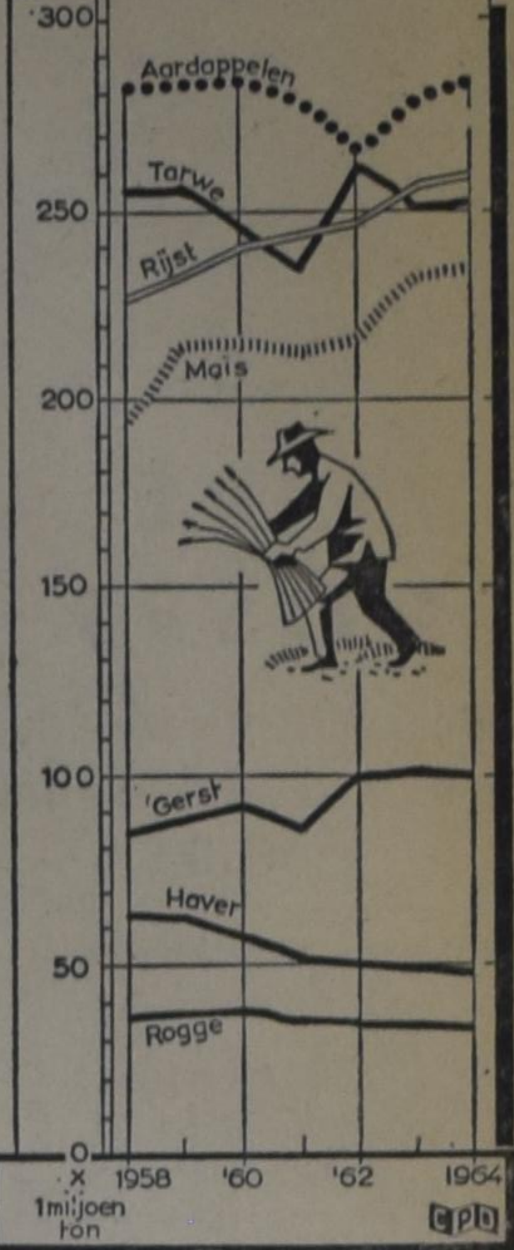
Als het applaus weggestorven is en de pianiste overladen met bloemen en complimenten het toneel verlaten heeft gaan we op weg om te zien wat er toch te schreeuwen viel.

Het blijkt dat er een hoge toren is gebouwd waar iedereen van af mag springen. Om het aantal doden te beperken krijgen de sollicitanten een parachute op de rug gebonden. En een pret dat we hebben. In de cafeetjes is het echt wel gezellig. De Turken willen wel graag een praatje maken en het is dan ook heel laat als we na een uiterst interessante en vermoeiende dag op het kampeerterrein terug zijn. Vlug het luchtbed op en nu maar slapen, slapen, sl . . . .

Met hartelijke groeten van

Arie 't Veld

VOEDING DER MENSHEID
De landbouwprodukhie v.d. wereld

AARDAPPELEN ZIJN KAMPIOEN

In onze grafiek geven wij een overzicht van de landbouwproduktie der wereld. Het blijkt dat de wereld de grootste belangstelling heeft voor aardappelen. Het feit dat de aardappel tevens een belangrijk produkt is voor de industrie is mede oorzaak voor het hoge produktiecijfer. Voor meer dan de helft van de mensheid is rijst hoofdvoedsel en de produktie van rijst neemt derhalve een belangrijke plaats in bij de wereldproduktie. Omdat de bevolking steeds toeneemt groeit ook de produktie van rijst. Helaas is deze toename niet gelijk aan de nog snellere groei van de bevolking. De produktie van haver en rogge geeft een gelijkmatig verloop te zien in overwegend dalende richting.

Op de jaarlijkse produktie van de landbouw is van overwegende invloed: het weer in dat jaar, de situatie op de markt, de gewenste produktie, etc.

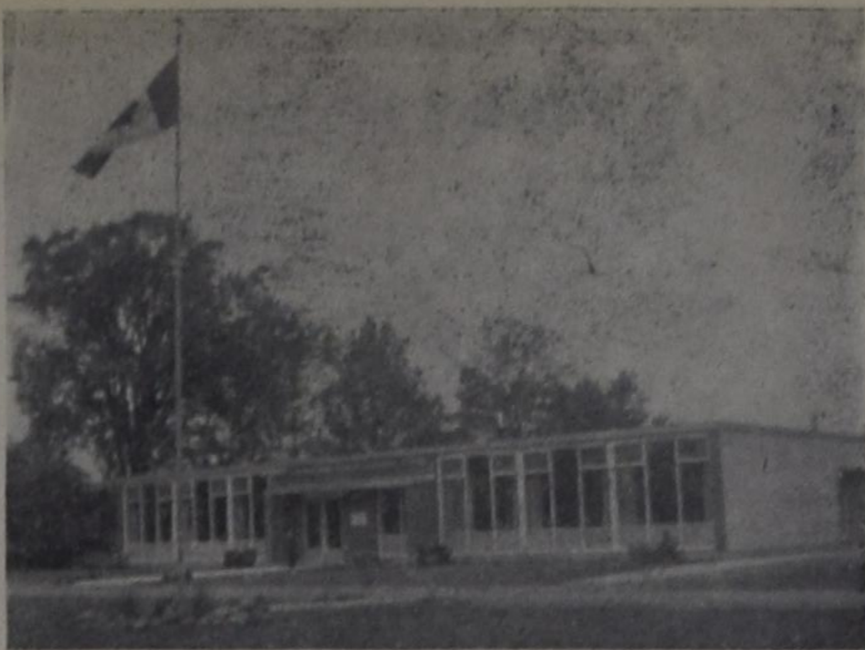
KERSTNUMMER
Calvinist-Contact

Teneinde het Kerstnummer tijdig te doen bezorgen, zullen wij de nummers van 17 en 24 december combineren.

Alle advertenties en berichten voor dit nummer moeten uiterlijk maandag 13 december in ons bezit zijn.

Administratie C.C.

Dedication Ceremonies of the Georgetown District Christian School

The three room Georgetown District Christian School was officially opened on October the eighth, 1965, with a ceremony in the Georgetown Christian Reformed Church. Rev. J. Joosse, advisor to the Board of the Society, led the opening devotions and presented the teaching staff to the audience during an introductory speech. Mr. J. Petrusma, who formerly taught in Aylmer, Ontario, became principal and now teaches Grades 6, 7, and 8. Miss I. Antonides previously taught in Fort William and is now in charge of Grades 3, 4, and 5, while Miss A. Baker teaches Grades 1 and 2, coming to us from Calvin College.

Mr. A. Hengstman, School inspector for the Ontario Christian School Alliance, delivered the main speech in which he pointed out the importance of the step being taken and explained the reasons and need for Christian education.

The Society's history was briefly recalled from start to present by Mr. A. Snipper, president of the Society. During 8½ years of existence, the Society grew as an off-shoot from the Brampton Christian School Society to its present size of about 90 members not to mention approximately 60 donators. A great boost in membership occurred when the Acton Christian School Society and the Georgentown Society joined forces to ease each other's burdens. The School was opened in September 1965 with 99 students and since that time the above expectation enrollment has increased to 102, making it necessary to plan for future expansion already, probably next year.

The immediate past president of the Society and honorary chairman, Mr. P. Weststeyn and Mr. A. Verhey, immediate past chairman of the building committee and first vice president of the Society, unveiled a plaque to commemorate the School opening, bearing the inscription "For Reverence of the Lord is the beginning of Wisdom".

After a dedication prayer by Rev. W. Van Dyke, member of the Education Committee, various official guests made use of an opportunity to convey their greetings and best wishes to the School Society, commenting that the School was as modern as could be found anywhere.

The ceremony was terminated with an inspection of the School building where refreshments were served by the Ladies Aid Society of Acton.

Once again all those present were able to see the bountiful blessings bestowed on the School Society's labours and one could not help being grateful and thankful to God for providing Christian education for the Acton and Georgetown district.

The Promotion Committee.

BUON NATALE BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
WESOŁYCH ŚWIĄT ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ GOD JUL
FROHE WEIHNACHTEN VROLIJK KERSTFEEST
NOLLAIG SHONA DHUIT ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
VESELÉ VIANOCE С РОЖДЕСТВОМ ХРИСТОВЫМ
MILADON SAID ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО
LINKSMŲ KALĖDŲ *Joyeux Noël* *Merry Christmas*
VESELÉ VÁNOCE
SĂRBĂTORI FERICITE NOLLAIG MHATH DHUIBH
PRĪECIGUS ZIĒMAS SVETKUS HAUSKAA JOULUA
HÄID JÕULUPÜHI [illegible] ХРИСТОС СЕ РОДИ
ВЯСЁЛЫХ КАЛЯДАЎ GLÆDELIG JUL
クリスマスおめでとう NADOLIG LLAWEN SRETAN BOŽIĆ
IL-MILIED IT-TAJJEB VESEL BOŽIĆ FELIZ NATAL
MALIGAYANG PASKO [illegible]
[illegible]

Greetings in 35 languages to all citizens of Ontario.

Celebration of the Festival of Lights featured on the Ontario Government Christmas card.

WITH GOODWILL TOWARD ALL MEN

from the Government of The Province of Ontario

HONOURABLE JOHN P. ROBARTS, Q.C.

HONOURABLE JOHN YAREMKO, Q.C.

Evenals vorige jaren heeft ook thans de regering van Ontario een eigen kerstkaart in 35 verschillende talen. Links boven vindt men een kerstgroet achtereenvolgens in: Italiaans, Hongaars, Pools, Oekrainisch, Zweeds en Noors, Duits, Nederlands, Iers (Keltisch), Grieks, Slowaaks, Russisch, Syrisch (Arabisch), Bulgaars en Macedonisch, Litauens, Frans, Engels, Tsjechisch, Roemeens, Schots (Keltisch), Lets, Fins, Estlandse taal, Chinees, Servisch, Byelo-russisch, Deens, Japanees, Wales, Kroatisch, Maltees, Sloweens, Portugees, Cree, Filippijns, Eskimo's.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

Again - Christmas

Some time ago our youngest boy told us about one of his friends who would receive presents on December 5th (Sint Nikolaas-day in Holland) and not at Christmas-time.

Obviously this boy's parents still liked the old Dutch custom better than exchanging gifts on Christmas-day, which perhaps would take away the real meaning of Christmas.

Our son was all for it. Usually, anything which is Dutch, or has something to do with the old country or its customs is condemned without even being tried!

But this was different.

You see, December 5 was next week!

To many children, and grown-ups too for that matter, thinking of Christmas, preparing oneself for that celebration, means: thinking of buying gifts!

Do we, too, act that way? Do we impersonate Christmas with the giving of presents only? I hope not!

As I told my little boy: "Christmas is not only a brief season of good will, a holiday from our forgetfulness of others, or just a family festival. Christmas is both fact and faith, and we do well if we remember this all the time."

Let this season not become a time of financial burden, when we overstep our ability to pay for what we buy. It is ironical that gifts, bought that way, are intended to add to someone's Christmas joy.

Let us, like the early Christians, live in a spirit of expectancy, as if a profound change is to take place in our lives.

And so it is!

It is a family feast, yet so heavenly! There is a need in this war- and disaster-struck world, to realize anew and to sing it out — that the only survival of man lies in the expectancy of the Babe from Bethlehem.

If we listen carefully, we can almost hear the angels sing "Joy to the world, the Lord has come." It means so much if we are able to hear the angels' voices, despite grey fears and grim facts.

And it should make us aware of the many blessings we receive, day after day. We have food and clothing — do we ever stop to think that somewhere in this world people go hungry and suffer from cold?

Do we ever think about them when we display our riches at Christmas-time? Do they share in our wealth?

Jesus came down to earth, because he was so concerned about us. Are we, too, concerned about others? What does the bible teach us about what God is requiring from us? "To do justly and to love mercy and to walk humbly with our God."

May we all display this attitude at Christmas-time. It will then be our best Christmas ever!

G.W.

INGEZONDEN

Church and Nation

"Church and Nation", het blad dat nu al enkele jaren in Canada verschijnt, wat bedoelt het te zijn?

We zijn dankbaar dat de uitgever van "Calvinist-Contact" ons iets van de ruimte in zijn veelgelezen blad afstaat, om een antwoord op deze vraag te geven. Een antwoord aan hen die "Church and Nation" niet kennen, omdat ze er niet op geabonneerd zijn. Een antwoord ook, waardoor, naar we hopen, zij er toe komen dit wel te doen.

"Church and Nation" is geen reactie-blad. Dat wij menen dat alle andere bladen het niet goed doen en wij het daarom beter zullen doen. Het is ook geen blad, dat andere bladen wil verdringen. Integendeel, we hopen dat o.a. "Calvinist-Contact" en "The Banner" in al onze gezinnen gelezen worden. Maar daarnaast is er plaats voor "Church and Nation", omdat dit blad wil zijn, iets wat we hier nog niet hebben, een kerkblad voor de Chr. Ref. Churches hier in Canada. En we menen dat dit nodig is.

In Nederland hadden we onze landelijke, kerkelijke pers. Maar daarnaast hadden we ook onze provinciale kerkbladen. Waarom? Omdat elke provincie toch ook vaak zijn eigen vragen en problemen had, waar de landelijke pers nooit zo op in kon gaan als de redaktie van een blad, die de omstandigheden kende in dat bepaalde gedeelte van het land. Velen zullen zich nog herinneren dat er daarom tamelijk veel verschil was tussen de inhoud van b.v. het "Friesch Kerkblad" en het in Zeeland verschijnende. En hoezeer dit werd gewaardeerd bleek vaak uit het grote aantal abonnementen welke deze provinciale bladen hadden.

Maar als dit nu geldt voor Nederland, dat deze provinciale kerkbladen werkelijk in een behoefte voorzien, des te meer geldt dit dan met betrekking tot een kerkblad voor Canada. We wonen hier toch maar niet in een andere provincie, maar in een ander land dan de leden onzer kerken in de U.S.A. Dat brengt mee dat heel veel hier anders ligt en de zaken anders moeten worden aangepakt. Bovendien zijn we nu eenmaal als leden van onze kerken hier geruime tijd later geëmigreerd dan onze broeders en zusters in de States. Dat brengt voor ons ook mee dat we voor andere vragen en problemen staan. Maar daarom is het dan ook nodig dat we hier een eigen kerkblad hebben. We waarderen onze kerkelijke pers welke we bezitten. We willen deze pers ook gaarne behouden als een van de middelen welke ons als kerken in de States en Canada samen blijft binden. Maar overigens, we hebben te aanvaarden dat onze kerkbladen, die vanuit de States geredigeerd worden, nooit kunnen voorzien in dat wat we hier nodig hebben. "The Banner" doet dit niet. "De Wachter" kan het niet omdat die geheel in het Nederlands verschijnt en onze jeugd niet meer bereikt.

Daarom een blad als "Church and Nation". Waar al onze kerken achter staan. Waaraan ze ook allen medewerking geven. Waarin we de speciale vragen, die hier zijn, kunnen bespreken. Waarin we mededeling doen van wat we hier behandelen op onze kerkelijke vergaderingen, om zo elkaar te helpen en van elkaar te leren.

"Church and Nation" wil dit blad zijn. Het wil al onze kerken dienen. Zijn we als Editorial Committee daarin tot nog toe niet geslaagd, hebt ge daarover klachten, helpt mee het blad beter te maken. Doet Uw opmerkingen aan onze medewerkers toekomen. Geeft als kerkeraden Uw mededelingen door. Abonneert U op "Church and Nation" om zo naast onze grote kerkelijke pers een eigen kerkblad voor de Chr. Ref. Churches hier in Canada te hebben.

G. J. Hoytema.

Voor abonnementen en proefnummers: Mr. P. Speelman, 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ontario.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

TWO REVOLUTIONARIES

by John Knight

When Rembrandt was a well-to-do citizen of Amsterdam he used the riches earned through his art work to build one of the finest private art collections the world has ever known. A large number of these included paintings and sculpture by Italian masters we now consider among the greatest. Rembrandt had an "eye" for art and his collection was no doubt a constant inspiration to him. Even when he lost his belongings to his creditors later and lived in poverty we can see in his work the impact of the masters that were represented in his collection.

Among these was one whose work, mainly engravings, are unmistakably reflected in the work of Rembrandt. He lived a hundred years before Rembrandt and is today considered to be *the pioneer of the Dutch school of painting.* His name: Lucas Van Leyden. Van Leyden was the first to bring Renaissance ideas to the low countries, but instead of showing the influence of the Italians, where the Renaissance originated or the Germans with whom Van Leyden had considerable contact, he managed to develop a very personal and (as many historians claim) a typically Dutch style.

Van Leyden had exceptional talent: at 14 he was able to make engravings of very high quality. He continued to produce his best work in this medium and during his short life he made approximately 175 engravings. Of his paintings only twenty exist at the present time. One of them, "The Card Players" is reproduced on this page. It is very well possible that a number of his religious paintings were destroyed when in 1566, some thirty years after his death, groups of Dutch Protestants ransacked the Roman Catholic churches.

In many ways "The Card Players" is typical of Van Leyden's work. He broke with tradition when he painted the world around him, the rich and the poor, the merchants, laborers and peasants. The tradition of the Middle Ages was to paint only religious scenes. The Renaissance put an end to this Church dominated art. In Italy the artists went to the classics for inspiration, painting scenes of mythology. Ancient gods competed with portraits of the saints, biblical scenes and countless Madonnas.

In the north the Germans were the first to break away from Italian standards. More realistic they began to look around them and noticed that people did not have the idealized, perfect looks that Italians looked for. *To the northerners people became characters*, and Lucas Van Leyden was one of the first to capitalize on this. His paintings and etchings became almost caricatures. His people became flesh-and-blood individuals: rugged, solid and very believable.

Looking back four hundred and fifty years it is hard to imagine that Van Leyden's work was as revolutionary as much of today's modern art.

At first glimpse his realistic style seems photographic: the people caught in one single moment. It is only when we study the patterns formed by the straight and curved lines that we realize this picture is the result of a great deal of planning. One example that strikes us almost immediately is the line that goes upward from the hand that is counting the money, along the inside of the sleeve of this cardplayer (the lady in the center) and which continues along the edge of the coat of the man behind her and finally stops in the curve of his hat.

This diagonal line points up (at the man's hat and also the tiny bouquet of flowers in the upper left corner) but also leads our eye down (to the table with its money). The table serves almost as a foundation: a very strong plane that arrests the gestures of the people around it. The outline of the drapes in the background and the dark window opening also serve to give the painting a solid look. No part of the picture can really be eliminated without damaging the overall composition. If we would have this painting in our living room we would continue to discover the fine details. This is common to all paintings done during the Middle Ages. There was a strong belief that everything, no matter how small, had a place in God's world. Where in modern painting we try to eliminate everything that detracts from the main subject, in medieval paintings we find such detail, that often we need a magnifying glass to discover it.

What amazes us today is how it was possible for painters to paint this way, without cluttering the picture. In some landscapes painted during the 15th century, especially in the low countries, we sometimes find a distant city, complete with steeples, homes and castles and a city wall. Getting closer we may see a couple of tiny specks near the city gate and discover to our surprise (with a magnifying glass) that these turn out to be people at work, hunting or simply taking a walk.

It isn't necessary to say that these paintings took a great deal of time to complete and called for real craftmanship.

Our second painting is in sharp contrast to the "Card Players." It is called "the Boating Party" and was done about four hundred years after Van Leyden's' painting. The artist who painted this was one of three women artists that today are considered among the masters. The life story of Mary Cassatt (1845-1926) is an interesting one. She was the daughter of a wealthy American family who traveled extensively through Europe. Against her family's wishes she settled in Paris and began to paint. When she learned her paintings were not accepted by the local Academy she joined the group we now know as the Impressionists.

THE CARD PLAYERS by Lucas Van Leyden — National Gallery of Art, Washington, D.C., Samuel H. Kress Collection

She and the group to which she belonged were ridiculed a great deal in the press, in strong language they were called imbeciles, daublers or simply "a bunch of nuts." The reasons were pretty obvious. The Academy set the standards and for decades only a few subjects were painted. These were mainly based on the classics and were produced to satisfy the tastes of the rich and wealthy.

Just as Lucas Van Leyden broke away from tradition four hundred years earlier to paint everyday subjects, the Impressionists made a similar move.

A much more drastic move was made by this group, however: they went outside to paint, away from stuffy studios they worshipped the sun and its wonderful source of light that made everything so brilliant. Scientific discoveries had taught them that light can be broken up into a rainbow of colours and their own experiments showed that when different colours are placed next to each other, the eyes of the observer tend to blend these colours.

The subject of this painting by Mary Cassatt was a favorite of the Impressionists. Outside of Paris they often strolled along the banks of the Seine River and observed people having picnics or rowing themselves and their families along the meadows of northern France. Without outlining their paintings these artists would simply transfer the shapes of colour they saw to their canvasses, without paying much attention to the structure of what they saw. There are no hard edges in their paintings and the colours seem to blend into each other.

Mary Cassett was the most feminine in her approach to painting. Most of her canvasses were painted in pastel colours of very delicate tones. The majority would not reproduce very well in black-and-white. Miss Cassatt's' favorite subject was that of motherhood. Her most beautiful work is the portrayal of mother and child that reflect a great tenderness.

That this is not always the way women artists paint we will see in a later article when we discuss the Austrian Kathe Kollwitz who found her inspiration in the subjects of war, poverty and death.

Mary Cassatt died in Europe in 1926. During the last fourteen years of her life she was almost totally blind. She tried, with little success, to find a market for her work and the work of the other Impressionists through her relatives in Philadelphia. No doubt the memories of her brilliant canvasses brightened her last dark years.

As so often happens with artists, the work she produced was "ahead of her time." Today the work of the Impressionists are sold for prices ranging up to $160,000.

In our next installment we will discuss work by the Italian master Titian (1477-1576) and another Impressionist: Henri de Toulouse-Lautrec (1864-1901).

THE BOATING PARTY by Mary Cassatt — National Gallery of Art, Washington, D.C., Chester Dale Collection.

A Divided Household Falls . . . (Luke 11:17)

THE UNITY OF MAN

BY DR. J. van Belle M.D.

Life is busy, life is fast, life is nervous. We have no time to sit down and think. We have no time to relax. We have no time for ourselves and even less time for one another. Oh, there are lots of machines. We only work five days a week. The other two days however we desperately need to go to the cottage, to try the new car, to go to meetings. At the end of a weekend we are so tired, that we do not have time for ourselves or our friends. Time for God we do not even mention. This is the picture of our age: a society of neurotic people moving at a fantastic pace. How do I and can I fit in and still be myself? Who and what am I anyway? Questions which cry for an answer.

If we would only dare to stop and think; if we would only take the time to sit down, read and pray. It would all become clear and simple to us. God is the Creator of all things; He also created me. He put me in this world and gave me a life according to His divine plan. If I could only trust

(Continued on page 10)

SOCIALISM AND SOCIAL WELFARE PROGRAMS

by H. R. JONKER

①

East and West

Last week we promised a series of articles which may give us a better insight into the growth of Socialism and Social Welfare programs. Since Socialism is a world-wide development, a Biblical assessment of its implications is an urgent matter. It is also a difficult subject, because socialism has many different roots and many different forms, and it is such a powerful force that it tends to influence even those who are assessing its implications.

In order to arrive at a meaningful assessment of Socialism and Social Welfare Programs, it is necessary to view its development in a universal framework. After all, it is a universal force which appears in diverse ways across the globe. And the growing communications between East and West, combined with the growing interdependence and association between the different societies across the continents, will tend to level this diversity of socialism (or social diversity) down to some common whole in the future.

This development is already evident in the two great blocks — the East and West. In 1917, these two societies were far removed from each other, had different political systems, diversified systems of production, and radically different ways of life. Since the second World War, however, these two societies have grown not only closer in communication, but also in their system of production and in their outlook on life. The decline of pure competition, the appearance of the welfare state, and the growing emphasis on world peace are simple manifestations of this tendency in the West. The growth of individual initiative in industry, and the gradual replacement of mass revolutionary upheavals by a desire for peaceful co-existence are simple manifestations of this tendency in the East.

For these reasons it is worthwhile to trace the development of both the Western and Eastern way of life, in order to learn something about the direction in which each society is moving, and about the influence the West will likely have on the East, and vice versa.

OUR WESTERN SOCIETY

Our Western society is often called a Liberal-Democratic society. By this is meant that our society is characterized by liberal and democratic elements — liberal in the sense that this society treasures freedom and individual responsibility, and democratic in the sense that this society treasures a limited and controlled system of government. A Liberal-Democratic society, like all types of societies, is based on a theory or philosophy of life and human nature, which is known as the Liberal-Democratic theory. This theory originated in the 17th and 18th centuries, and was originally a fusion of two different theories — the liberal theory and the democratic theory. These two were first fused by John Stuart Mill who was born in England in 1806.

The liberal theory of freedom and individual responsibility had developed well before the democratic theory. Late in the 17th century, the liberal theory was committed to an individual right to acquire property and capital. This meant that capital was allowed to accumulate in the hands of a few people, and that they were entitled to set up factories, hire workers, and make large profits. This implied the development of the capitalist mode of production and the justification of material or social inequality. It was the fear that the introduction of the democratic theory (way of life) would abolish these characteristics that prevented the democratic theory from gaining foothold any earlier.

John Stuart Mill and the later Liberal-Democrat T. H. Green combined the liberal theory with the new democratic theory. But in so doing they had to reject the liberal assumption that a maximization of material utility was the main social goal. Instead they replaced it with the goal of realizing the fullest development and enjoyment of men's faculties. They were aware that the big inequality which existed between the owners and the workers stood in the way of any extensive development and fulfillment of individual capacities. Consequently they had to reject the conditions which developed material inequality; but since they did not have a clear conception of what these conditions were, they were never capable of solving this conflict.

Of greatest importance is the fact that although the earlier liberal theory had treasured individual liberty and responsibility, and the implied condition of material inequality, the later Liberal-Democratic theory already bore the change in emphasis from individual liberty and responsibility to social material equality.

Obviously the earlier Liberal theorists were correct when they thought that the introduction of the Democratic theory and way of life, would undermine the "freedom" of the owners to make large profits, the capitalistic mode of production, and the resultant material inequality between the workers and the owners. For with the extension of the franchise came the growing demands for alleviation from the hard and difficult working conditions, for minimum wage laws, and for an integrated tax structure — all of which were demands for greater material equality. And these demands gained greater political power as the franchise was extended to the working class. Bentham's and John S. Mill's respective versions of Utilitarianism provided the theoretical framework, in which these demands were justified.

Such were the political, economic, and social developments of the 18th and 19th centuries in the Western societies. Today, the political, economic, and social structure of Western society is quite different from that of the 18th and 19th centuries; yet it is still nothing more than the development of these earlier changes. The political changes since the 19th century have been relatively insignificant, except for the development of pressure groups, and the growing strength and continuity of the democratic system. The economic and social changes, however, are much more profound. Two major developments stand out; one, the decline of pure competition, which according to some writers has replaced the capitalist mode of production by an "industrial" society; and two, the rise of the welfare state which is a more profound manifestation of the demands for material equality. Both of these developments have increased the government's role as a regulatory and planning agency.

What major social goals and values underlie these developments? Obviously there are two; one, the social value of material goods which our "industrial society" has been capable of producing at unexpected production rates; and two, the social goal that everyone shall benefit from these industrial products equally. These are the two major assumptions which our society has developed into what it is today. Unlike earlier societies, our Western society today places its main value on increased production, so that

(Continued on page 11)

PARENTS AND CHILDREN

by Adriaan Peetoom, B.A.

Last year the series of articles with the above title dealt in general terms with the educational responsibilities of parents within the confines of their own homes.

This year's series will deal with parental responsibilities with respect to the education of their children outside the home.

Our concern will be the nature of christian education in the christian schools. If we are blessed enough to be able to send our children to such an institution, the activities there should be of vital interest to us all.

Many facets are worthy of our attention. One of the most important is the problem of a christian curriculum.

Some historical notes will put this problem in its proper perspective.

Most of us think that the christian school movement is something specifically "dutch" and "reformed," as if only Reformed people from Holland have understood the calling to educate children in the ways of their parents. This is nonsense of course. The Mennonite schools, both on the prairies and in Ontario, as well as the denominational schools in Newfoundland proclaim an early awareness of many people, that neutral education was something to be avoided.

We will not dwell on the differences between these school movements. It is interesting, however, to note a similarity. Private, religiously oriented schools in Canada share a history of inferior instruction, when compared with the struction, when compared with their state supported public school cousins.

The reasons for this inferiority are obvious. Most of the schools were started on shoestring budgets, with makeshift teachers. The percentage of qualified teachers increased gradually, but this percentage has never yet reached the level of the public school system. In terms of facilities, even the separate school systems in the country (the Roman Catholic schools) do not match the public schools in facilities and resources.

Looking at curriculum, the tendency has been to imitate the public school system, and adopt its course of studies. Public school text books, reflecting the public school philosophy, were bought and used. Many times indeed the acquisition of new textbooks was considered by school boards to be evidence of stability and growth. If someone (usually a minister) would hesitantly suggest that suitability for christian schools could not be assumed, it was assumed in turn that the suggester simply was unaware of practical classroom reality.

How little time school boards have spent on education in the christian school! How much time was and is spent discussing the monetary crises. Urgent financial problems are ever present. Schools must be kept running, and bills must be paid. Frequently the treasurer's report, rather than the minutes of the previous board meeting, provided the agenda for board meetings. Each annual meeting, being advised that the school would operate again next year, contained implicitly the acknowledgement, that God in His wisdom had granted another miracle to this particular school board.

We must confess, however, that during this time both school boards and school societies have given "so little for the mind." While criticism must be restrained, while indeed we should have nothing but gratitude in our hearts for the establishment of christian schools, while we should thank God for hardworking school boards, the time has come to realize the next step in the course of christian education: the development of a christian curriculum.

As a beginning for the discussion of such a project, these questions must be faced:

1. Is it necessary to follow public school curricula? Is it desirable?
2. Who should determine curricula? A School Board? Teachers? The Alliance of Christian Schools?
3. Curriculum is the content, the "meat" so to speak of the aims of education. Who sets the objectives? Society? The Church? Parents? Teachers?

It would be easy to expand this list. It is also easy to ignore it. Parents and school board members might well conclude, after reading these questions, that the difficult financial problems of the past years will prove to have been child's play compared to the hard educational problems of the future.

Yet we must ask these questions. For the love of our own children, as well as for the love we must have for all God's children, we must be concerned with these problems.

Let us consider an example to make clear what the problem really is. We have all heard of "progressive education." Most of us would probably be against "progressive education." We would oppose the "aims" of "progressive education" with the observation that, what was good enough for us, is good enough for our children. What was so good for us? The three R's, of course. Pardon me, the four R's: Reading, 'Riting, 'Rithmetic and Religion.

"Question: what are the aims of education?

Answer: to educate our children to become christians, able to "handle themselves" in the world after school.

Question: What is the curriculum?

Answer: The four R's.

Question: Is it true then, that if we teach children to read with a certain amount of fluency, to write somewhat legibly, and to cipher with some skill, and if we have taught them some bible texts and hymns, we indeed have done what we could to achieve our objectives?

Answer: Well . . . ."

What we have demonstrated of course, is the fact that the curriculum does not consist merely of techniques. We have in mind, often only implicitly, that we want our children to "handle themselves" after they leave school. We recognize that they must be able to read, to write and to cipher. They also must know something about the Bible, about church.

But, and this is the point, they must be able to read SOMETHING. They must be able to do arithmetic to do SOMETHING. They must be able to write SOMETHING. They must be able to know the Bible and sing hymns for SOMETHING.

It is this SOMETHING, which constitutes the AIMS of education. The particular school activities, intended to achieve the Aims, we call CURRICULUM.

The Christian School movement in Ontario has been busy clarifying the aims of education. The Educational Creed Committee of the Ontario Alliance of Christian Schools has published its *Proposed Basis Article and Educational Creed*. This committee's work it has been to state the aims of christian education.

Once we have understood and agreed upon the aims of education, we then must determine the consequences of these aims, relating them to curriculum, methods of teaching, instructional materials and a host of other practical educational problems.

To commence this process, these articles are written .

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE OCTOBER PROBLEMS

No. 176 (Bettmann)

The white King and his eight squares is the clue to this problem. For this reason all eight variations were required. There is seldom found such a tempo problem among the three-movers.

1. NxNP!

Variations:

1. 1. —, B-B8; 2. K-K5 etc.
2. 1. —, B-K8; 2. K-B5.
3. 1. —, BxBP ch; 2. KxB.
4. 1. —, BxKP ch; 2. KxB.
5. 1. —, PxR; 2. KxP.
6. 1. —, KPxP; 2. K-B4.
7. 1. —, BPxP; 2. KxP.
8. 1. —, P-K4 ch; 2. K-Q5.

(Dutch: 1. Pb4: Var. 1. 1. —, Lc1; 2. Ke5 etc. 2. 1. —, Le1; Kc5. 3. 1. —, Lc3:†; 2. Kc3: 4. 1. —, Le3:†; 2. Ke3. 5. 1. —, ed3:; 2. Kd3: 6. 1. —, ef3:; 2. Kc4 7. 1. —, fg4: 2. Ke4: 8. 1. —, e5†; 2. Kd5)

No. 177 (Coppens)

I wrote before that this one was almost too easy. This proved true. 1. P-B4 tempo (Dutch: 1. c4) And the King is simply waiting for a place to stand.

No. 178 (Kamstra)

This problem has its peculiar difficulties. Many proposals were received for a different keymove but the only right one is: 1. N-K8, thr. R-Q5 ch and 3. (after the K captures) Q-Q6, but after Q or B captures 3. Q-B6.

Two variations: 1. —, R-B3; 2. Q-K2 ch, Q-K6; 3. N-B3 mate. 1. —, B-B3; 2. Q-R1 ch, Q moves; 3. N-B4 mate.

Pinnings make this problem interesting.

(Dutch: 1. Pe8; dr. 2. Td5 en 3. Dd6 of f6 mat. Var. 1. —, Tb6; 2. De2†, De3; 3. Pf3 mat. 1. —, Lc6: 2. Da1†, Dc3; 3. Pc4 mat.)

No. 179 (Rietveld)

This problem has an unusual keymove and a still more unusual threat. For some of us this one turned out to be too hard. 1. BxQP, thr. 2. QxN mate. (Dutch: 1. Ld5: and 2. Dc4: mat.)

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

A SAD PARTING—Guide dog Penny and blind Wilfred D. Thibeault, 64, say goodby in Portland, Me., after Penny served him faithfully for seven years. Eye abcesses blinded Penny, so she was put to sleep forever. Thibeault went to the Guide Dog School in Smithtown, L.I., N.Y., for another helpmate.

THE UNITY OF MAN

(Continued from page 9)

Him, accept everything as coming from His hand, believe that God has a purpose with my life; then, I am sure, I could also be happy. Then I would be relieved from all my worries. Then I could not help having time to glorify my Maker through Jesus Christ — my Redeemer.

The practice of a doctor consists for 60% - 90% of people who suffer from psycho-somatic diseases (psyche is mind; some is body); people who are on medication for months, sometimes years at a time, because they have no time to examine themselves and fear to acknowledge that the source of their trouble is the mind and not the body.

When we look at all diseases in general we can classify them in 3 groups: (i) Physical, (ii) Psycho-somatic and (iii) Mental diseases. Physical diseases are those diseases which only affect the body. For example an abcess, that *has* to be punctured; a lacerated cheek, that *has* to be sutured; an acute appendicitis *must* be operated on, etc., otherwise the patient dies. The cause can be a fall, a knife, a piece of glass, bacteria or a virus; it can be pointed out by the finger. There is nothing mysterious about it.

Psycho-somatic diseases are diseases of the body which are under great influence of the mind, which are caused by the mind. We all are subjected to them once in a while. When we have to do exams we are unable to sleep; when we must move in a few days we are troubled by headaches; one of our relatives died and since that time we have no appetite. These diseases are caused by the unity that exists between the mind and the body. These are the diseases I want to discuss with you more thoroughly in this article.

Mental diseases are diseases of the mind. The body itself is healthy. The patient is no longer responsible for his deeds. He may suffer from hallucinations or delusions. He may hear and see things that in reality do not happen. He may think himself to be Napoleon or the Queen of Sheba.

Let us then focus our attenion on the second group of diseases, the psycho-somatic illnesses. When we were created, we were given body and soul. The two form an interwoven unity, they cannot be separated. Sickness of the body will influence the entire person; the reverse is true too: anxiety, worries, quarrels can make a person physically sick. This is evident in weak and seriously ill persons. They often have difficulty controlling their emotions, cry easily and are quickly upset. On the other hand the mind has a great influence on the body. In extreme cases this can be the decisive factor between life and death. A desperately ill person, who in addition has no desire, no courage to live, is almost sure to die. The same is true when we deal with a very sick person who *wants* to live; he still has to do this or that, he has a certain goal to obtain. Here the chances are great in favour of survival. Also the length of an illness, the convalescent period is greatly influenced by the state of one's mind. Joyful, energetic persons, who want to do this or that, recover faster than depressed, unhappy people. Finally, there are those persons who essentially have a healthy body but their mind is sick. They are depressed and unhappy all the time. They worry about every small problem. They are unable to relax and enjoy themselves. They dislike their job, the salary is too low or they simply dislike all the people with whom they work; the house is too small; the weather is bad; their feet are cold; there is jealousy; others have everything, they have nothing. The list could be made longer and longer. These are the people you can find in the doctor's office. They complain about indigestion, diarrhea, sore throats and everything else under the sun. The real reason of their problems is masked by a physical illness. These again are the psycho-somatic diseases — the mind has made the body sick. There is no cure for these diseases as long as the real factors involved are not discovered and solved.

Dr. J. Van Belle, M.D.

There are three aspects in the treatment of these illnesses: Medication, self-examination, true love of one Christian to another. (The last two are the most important ones).

Medication can relieve pain and discomfort, but it can not cure as long as the patient remains unhappy. The patient has to discover the cause of his illness and at least admit to himself the real reasons. Here we can add that a great difference must be possible between the true believer and the atheïst. Christians have a heavenly Father, Who will provide them with everything they need: food, drink, clothes — "and all the rest will come to us as well" '(Matthew 6:25-35). An interesting and valuable book on this topic was written by Dr. Paul Tournier: "Radicale Therapie." He told his patients to take half an hour each day to read the Bible, pray and then write down what they thought. In this way the person would examine himself. The results of this form of therapy were excellent. We should not fool ourselves, however. It is not simply a matter of: Go pray and be cured. It takes a littlle bit more effort than that. Self examination can be a very painful matter. Even to admit only to ourselves that we are bossy, cowards or jealous can be very unpleasant. To become a joyful and *free* Christian may be a very slow process.

It is extremely difficult to solve these questions and problems alone; it may be impossible. Professional help is available, however. There is the minister who can pray with us and for us. He can give us guidance in reading the Bible and comfort us continually in Jesus Christ. It would not be fair however, to expect that he is able to solve all our problems. He is a minister, not a psychiatrist. These last men are professionals also given by God and placed in our community. We should certainly make use of their skills. Many of us take the attitude: 'Oh, I don't want to go there. I am not crazy!' These men have the ability and experience to cope with a great variety of mental problems. They can be of great help to people who never even have to think of going to a mental hospital or a psychiatric ward.

All these things are not easy; they do not happen by themselves. It can be very difficult to make certain decisions. Here Christ's commandment "Love thy neighbour as thyself" is very specific. Here is a definite task for members of the same church, for those who claim to be brothers and sisters. We should learn to have time for one another. We are often so busy cleaning the dishes or going out, that we have no time to sit down and drink a cup of tea when someone visits us, or visit a member of the church. It is important to respect every one as a person and a being created by God. This is true for our friends and for people we never considered to be our friends. We should have time for each other, be interested in each other; have the ability to listen. The stronger, more stable Christian must help his weaker brother along.

It is true that environment, education and social conditions do have a great influence on a person. But as Christians we should never forget man's relation to God: Due to our fall *all* of creation is subjected to sin — including the human being in body and soul; but there is also the redemption through Jesus Christ. It is this belief that gives freedom and makes the Christian view of these illnesses totally different from that of the unbeliever. Against this background we can see the importance of christian psychiatrists and of a project such as Salem. (We should all support this project with all our heart: financially, and with love and prayer.)

In Summary: I have tried to show and impress upon you that many diseases have their root in our own sinful mind. If we trust in God and have confidence that He is able to look after us completely many diseases would not occur. Only a complete acceptance of everything as coming from His hand, can make us happy, joyful and free Christians. Apart from that we should not forget that God also gave us a task as Christians: "Love thy neighbour as thyself." These two things in spite of all medical research and progress, offer the best possible therapy and only cure for the majority of illnesses.

FROM THE MAILBOX

HAS YOUR VOTE ANY VALUE?

Sir,

There was much in your article (Oct. 22) with which I could agree, except for the advice in the last part to vote for "the candidate of a party which is not likely to form the next government (if that man is a responsible and capable candidate as well as his opponent) as this would be the way to elect a minority government and best suited to keep the next government from ignoring the rights and freedoms of the minorities of the country," I fail to see the wisdom of it. The same ideas are recommended by Mr. Tommy Douglas and Premier Bennett of B.C.

The editor of the Vancouver "Sun" took a stand, which was much more agreeable to me. In an editorial in this daily of Oct. 30 this editor made it clear that a minority government will not be able to clean up the "political mess," but will put us deeper into it.

M. Dykshoorn Sr.
Abbotsford, Ont.

RESPONSE by H. R. JONKER

The issue at stake here is twofold: one, whether a majority government can clean up our 'political mess,' and two, whether a vote for a minority government will increase our 'political mess.' The answer to both depends, of course, upon what is understood by our 'political mess.'

With respect to the first issue, the argument (above) is that minority governments are responsible for our political mess. If this accusation is true, then all countries which are ruled by minority governments are in a political mess. It also follows that as long as the Canadian electorate continues to elect a minority government, we will continue to have a political mess. This argument, however, does not get at the root of the causes which contribute to our political mess. If people voted only for or against a *majority* (thereby ignoring the capabilities of the candidates, the party leaders, and the party platform—except in so far as to decide which party should get the majority), then people are really irresponsible in their voting activity. The root of the problem of our political mess, is as I argued elsewhere, threefold — namely (i) the fact that not enough emphasis has been placed upon *responsible* representatives (thereby electing representatives which sometimes have not a clue about politics or a national interest), (ii) the rigidity in our political parties which is also partly due to the emphasis (in our vote) upon the *party* instead of the *candidate*, and (iii) the apparent need for majority stable governments, which after a period of so-called stable government produces instability (see Christian Courier, November 5, article titled "Our Canadian Political Mess.").

This clearly illustrates that a majority government, although producing some sort of political stability, is generally nothing more than a manifestation of a political mess; for a majority is obtained only if the emphasis in our vote is placed upon the attainment of a political majority, thereby ignoring the quality of our representatives — which means a political mess, since many of these representatives are no representatives at all, due to the fact that they haven't any idea of what political representation (i.e. running a country) implies.

Now, the answer to the second issue — namely whether a minority will contribute to our 'political mess' — should be clear. It is true that a minority government intensifies our political mess in the sense that it increases political instability. This however is only true if the political parties are antagonistic and unwilling to cooperate in the interest of the entire nation. And this is exactly what I hope minority governments will teach the political parties not to do. While minority governments therefore do not clean up our political mess unless the political parties learn to cooperate in the national interest, majority governments only hide our political mess under a facade of 'stability.'

•

WHERE DOES SOCIALISM LEAD US?

Sir:

In the interest of starting a discussion in connection with the article "Where does Socialism lead us?" by H. R. Jonker (C.C. Nov. 12, '65) I should like to append the following questions.

Before I do so, I should like to mention that this is a very worthwhile topic, in the light of our present-day environment, but also because of the colossal lack of Christian insight into these questions.

The concluding paragraph in "where does Socialism lead us?" is, in my opinion, not a very penetrating analysis, nor does it add very much to our understanding of the vexing present-day problems. As a matter of fact this may well be a classic example of the historical, Christian(?) answer, which perhaps gave rise to the birth of socialism in the first place.

Here are a few of my questions:

1. Is there not a fundamental difference between Socialism and social welfare programs? If this is so, would it not have been clearer to choose a different, less emotionally-charged, title to cover the Canadian scene?
2. Is it not generally assumed that virtually every Western European socialistic political party has almost repudiated all Marxist influences?
3. Is it not true that "puritan experiences," not advocating democracy, came to the new world much earlier than "under the French regime during the French revolution"? (Cf. Perry Miller: *Orthodoxy in Massachusetts 1630-1650*).
4. If your explanation of Jesus' words "Feed the hungry, cloth the naked, help the poor, and love your neighbour as yourself" is correct, why do we have deacons in church?
5. "It is not the Government's responsibility to attain to some sort of financial equality, but it is the individual's responsibility." In connecton with this statement may I ask you to read an article in the Young Calvinist from which I should like to quote: "The government must not only prevent and punish, but also create the conditions for a *just* and *harmonious* development in other areas of life. *The government may act wherever there is an infringement upon public justice.* Here I would submit the idea that the evangelical community will have to develop a much more constructive and positive view of the nature and tasks of the State by way of a proper understanding of the Bible's idea of justice. I feel that often an unchristian, capitalistic view of society keeps us from understanding the Bible here." (Bernard Zylstra, "A Christian's Political Creed," Young Calvinist, November 1965, pp. 4, 5).

I feel that this "unchristian, capitalistic view of society" is reflected, perhaps unintentionally, in "Where does Socialism lead us?" This communication is only intended to appreciate Mr. Jonker's attempt to gain a better insight in the questions of the day, and at the same time to urge him and every reader to continue to analyze, question, and study so that we may also come to the proper Biblical view of the Christian in regard to his government and its tasks.

Sincerely yours,
(Rev.) John G. Klomps
Lindsay, Ont.

RESPONSE by H. R. JONKER

Constructive criticism is very welcome and highly appreciated. For that reason I would first like to thank both Mr. Dykshoorn and Rev. Klomps and I would like to invite any reader to express their opinions and views.

The issues at stake here can be reduced to a minimum of two; one, the government's role in the sphere of justice and equality, and two, the distinctions and similarities between Socialism and social welfare programs. I have intentionally omitted any reference to the history of puritanism and the influence of Marxism in Western European political parties, for the sake of brevity. Let it suffice to say that Marxian influence is far greater than is generally suspected not only in Western Europe but also on the American continent.

First then the government's role in the sphere of justice and equality. The argument (points 4 and 5 above), implies that the existence of material inequality is unjust (this is especially noticeable in pt. 5). But what about the personality, character, interest, and intellectual differences which God has created in man? Are they not also manifestations of 'inequality'? What is more, God commanded us to give to the poor, and cloth the naked, not because He felt that material inequality was unjust, but because He felt that we should love our neighbour. We give not out of justice, but out of love. Now it may be argued that love is justice; but we run into problems here, because the attainment of equality for the sake of justice (instead of love) implies, that to remove (by force—taxation) money from the rich is also 'just.'

The reasons for having deacons in the church I do not need explain to Rev. Klomps. Whatever the reason, surely no-one will argue that deacons were installed to remove the responsibility to love (i.e. give to your neighbour) from the average individual. If this would be so, we have made a big mistake when installing deacons in our church. The major function of deacons, other than spiritual help, is to *direct* the christians to help there where such help is most needed.

With respect to the first issue at stake, Mr. Zylstra is quoted. He is, however, misinterpreted in the above letter, if I understand Mr. Zylstra correctly, Mr. Zylstra does not say that the government must secure material equality; nor does Mr. Zylstra say that material inequality is unjust. And even if Mr. Zylstra did imply the latter, he does not say in the quote that it is the government's duty to create material equality. What Mr. Zylstra does say is that the "government . . . must create *the conditions for* a just and harmonious development" in areas such as material equality. This is quite different. Instead of disagreeing with my stand, Mr. Zylstra's article seems to support it.

The attainment of material equality remains an individual responsibility; if individuals do not exercise this responsibility, the government must encourage individuals to carry out this responsibility, by "creating the conditions" necessary for carrying out such responsibilities. If this all fails (and there is no proof that it will), only then has the Government the right to help those who cannot manage by themselves.

Now the second issue - namely the distinctions and similarities between Socialism and Social welfare programs. Although there are many differences, there is one fundamental similarity which concerns the ultimate goal and value of society and social development. Both are based on the idea that what matters is only material security and equality. This is the spirit of our times. The differences and similarities can easily be distinguished into two groups; namely the similarities in the economic sphere and the differences in the political sphere. Socialism is generally somehow connected with a totalitarian system of government, which you and I do not want to live under. But when it comes to the economic goal of socialism and welfare programs they have a common base.

Mr. Zylstra talks about freedom. But freedom of activity is no freedom at all, unless one is also free to keep the results of his activity. And this is not the case for Socialism nor for Social Welfare Programs. Both allow the freedom to work, etc., but neither allow the freedom to keep the results of work, etc. It approaches an economic stage which can be equalled with the political stage in Russia — where a man is free to vote, but where the results of his vote are always Communist 'representatives.'

Because the issue of Socialism and Social Welfare Programs is so important, a few articles will deal with this topic in the near future.

SHODDY MERCHANDISE

EAST and WEST

(Continued from page 9)

each individual may satisfy himself with the increasing material goods at his command. And in the pursuit of this value our society hopes to make this increased production available to everyone equally.

This then, briefly, is the analysis of the Western way of life. Next week we shall look at the Eastern way of life, its nature, values, goals, and how it differs from the Western way of life. In the third article of this series we will concern ourselves with the differences and similarities of the Western and Eastern societies, and also with the Social Welfare Programs which characterize the democratic societies. In the fourth and final article on this subject, an attempt will be made to assess all these values, goals, and programs in a Biblical framework.

Since, with respect to this last aspect of our topic, the final word will not be spoken for a long time to come, constructive criticism will be considered and appreciated.

After Annunciation

by Frederick W. Tamminga.

The wind came feathering from the hills this fall
into my blood and breathing — at night the flutter
of latent wings in me will sometimes swell
into alarm for the fleshness of another.

At times I fear that in my ignorance
and earthbound fluttering my flesh may give
to him my wings, my flimsy girlish wings —
on the day of his flight, or will the weather be mild?

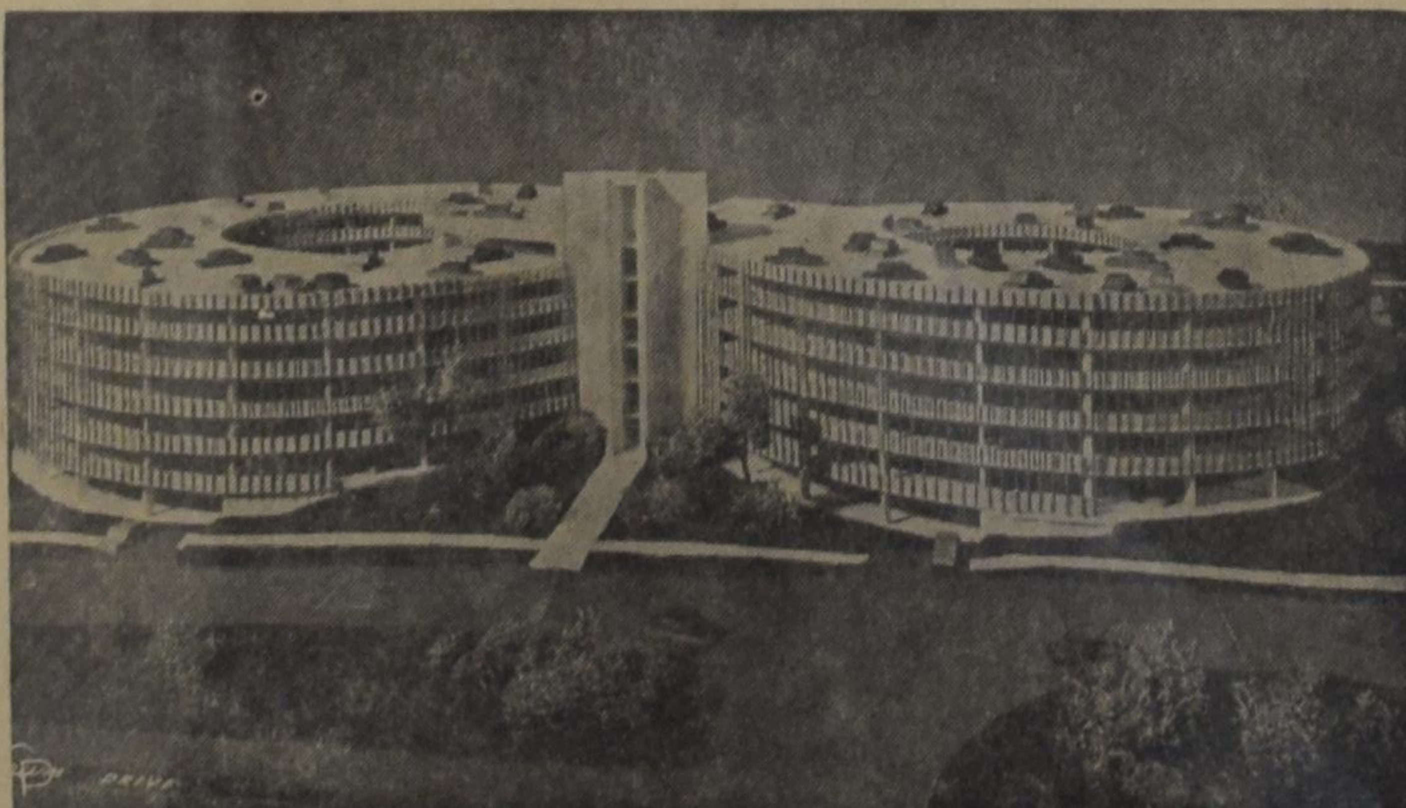
I lie awake and in my heart I ponder
the nestled Lord within — will the heavens thunder
on the day of his flight, or will the weather be mild?

I lift my unsettled heart to the darkening hills —
the silhouette trees are entrusted to the will
of the feathery wind —

I will sleep and trust in the child.

HIGH WINDS PUSH ICE INTO ESKIMO VILLAGE—Ice from Norton Sound is piled up in the small Eskimo village of Unalakleet, Alaska, by 92-mile-an-hour winds. The 650 residents were evacuated to an Air Force station six miles away.

SELF-PARKING ON CAMPUS—Convenient, diagonal self-parking for slightly more than 1,000 cars will be provided on the twin spirals in this Austin Spira-Park to be constructed for Ohio State University east of the stadium in the northwest corner of the campus in Columbus. One-way traffic on the column-free spirals—up in one structure and down in the other—is provided by an ingenious self-parking system, which is on a diagonal on both sides of the driving lane and cross-overs at each level of the seven-loop spirals.

FALL RALLY

NIAGARA YOUNG CALVINIST LEAGUE

The Young People from the Niagara Young Calvinist League headed for Caledonia, Ontario on October 23, 1965. Over four hundred Young Calvinists gathered in the Caledonia Presbyterian Church. The hosts for this Annual Fall Rally were the York Young People's Society and the meeting was presided by the League President, Mr. Ralph Norg.

Anna Kamphuis gave a very interesting speech on the S.W.I.M. work in Big Rapids under the leadership of Rev. VanTil.

A group of three sisters sang two numbers followed by a recitation by a member of the host society.

This was just a prelude to the 'High Light' of the evening; Rev. Zanting was introduced to speak on 'I Live.' Since this was a 'follow-up' 'of the Convention Theme 'Alive For Christ,' he pointed out what living really is! How can man live if he is not spiritually alive? Many illustrations were given to make the point clear to every Young Calvinist heart.

At the end of the speech, everyone sang with heart, mind and soul, the song 'Living for Jesus.' Rev. Zanting closed with prayer and immediately thereafter, the four hundred Young Calvinists arose and sang the Federation Song with great zeal.

Emma Hielema

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord we wish to announce that He has entrusted to our care a daughter

JOANNE PATRICIA

George and Aafke Ypma.

A sister for
Jane.
Arnold, and
Marilyn.

November 30, 1965.
R.R. 1, Jordan, Ont.

Marriage:

JOANNE VAN GELDEREN
and
MICHAEL TULP

December 23, 1965, in the Rehoboth Chr. Ref. Church, 800 Burnhamthorpe Rd., Etobicoke, Ont.

Future Address:
60 Royal Avon Cresc.,
Islington, Ont.

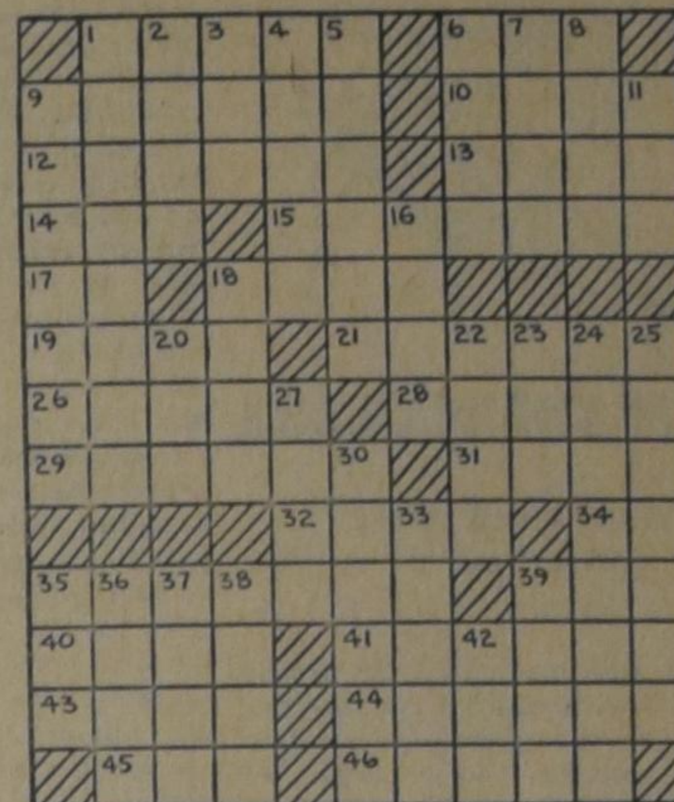
More Subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand ?

The Maranatha Christian Reformed Church, Calgary, Alta. needs

PULPIT SUPPLY

for the following dates: Sunday Dec. 26, Dec. 31, Jan. 1 and 2, 1966. Please contact T. Radsma, 7908 - 34 Ave. N.W., Calgary, Alta.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Manila hemp
6. Ideology
9. Semblances
10. Exchange
12. Append
13. Tibetan monk
14. Spawn of fish
15. Unauthorized
17. Current
18. Murder
19. Small weight
21. Continue
26. Roof edges
28. Storage places
29. Simmered
31. Money, humorously speaking
32. Applied science: abbr.
34. Pelican State: abbr.
35. Forty thieves pursued him
39. Groove
40. Certain
41. Ascend
43. Noose
44. Impedimenta
45. Navy man: abbr.
46. Submerges

DOWN
1. Despot
2. Morsel
3. Biblical name
4. Capitalist Rhodes
5. Stone used in building
6. Man or Corfu
7. Booty: slang
8. Family member
9. Car ports
11. Companion
16. Substances used in soap-making
18. Diving duck
20. Greeting
22. Sob
23. Rubber tree
24. Oysters, clams, snails, etc.
25. Manors
27. Rigid hair
30. Coming-out parties
33. Island in Bay of Naples
35. Inquire
36. Crescent-shaped figure
37. Manacle
38. Wagers
39. Skating area
42. Sprint

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Buy from the People who Advertise in this Paper

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(48)

That the Giver did not remain coldly aloof, that He welcomed, pardoned, restored peace of conscience and a sense of renewed communication, drove John further into self-examination. God had forgiven him but he found it hard to forgive himself, harder to trust that he would not again be guilty of the same ingratitude. And the possibility that such folly might deprive him of his idol, or bring upon her the sorrow of his death, made him quail as the imminence of death in a dozen situations had never done.

Not that he dishonoured God by thinking of Him as mean or vindictive. When he considered and feared the possibility that he and Mary might be permanently severed because of his excessive affection, he believed — though with terror and shrinking of the flesh — that God would be dealing with them in love. He was essentially realistic and — for all his depth of emotion — not sentimental. Dim though his spiritual vision still was, he had been given a glimpse of Eternity and of the transience of the present life in comparison. In spite of his adoration he realized Mary's creature limitations. Death was an ever-present fact even in peaceful England, and his calling exposed him to too many varied forms of it for him to consider either her or himself immune. Accordingly the God of love would not allow him to build their lives on quicksand. He who had reached out and snatched him from ruin was not leaving him to sink in the morass of his own deceptive enjoyment. Perhaps, no, surely, that was the reason for the frustration of his efforts to remain with Mary.

Stumblingly he recommended the pilgrimage which he had temporarily forgotten. But now it was, in a sense, a dual pilgrimage. For though Mary had never been apostate, and though the recollection of his former vileness made him humbly grateful that he had been granted a wife of such essential loveliness of character, he recognized her as a sinner in the sight of God and scarcely nearer the light than he. So in the letters which he sent every post while he was in Liverpool, he tried, faltering at first, then with increasing facility, to talk out the growing conviction of his soul.

The very response of her love to his humbled and reproached him. The surprise and consternation of some of her friends when they learned of the marriage was a theme on which he wrote jokingly to his own disparagement; but it was an unceasing amazement to realize that the "easy and polished" Mary Catlett, who had regarded him with patient exasperation, and had been influenced to accept his proposal largely because she could not bear to cause him pain, was now utterly dejected at his absence. He had made a slow journey to Liverpool because, in her terror of highwaymen, she had extracted from him a promise that he would not ride late. And the poor dilatory correspondent, from whom in seven years he had extracted some seventeen lines in two letters, was now writing every post with an intensity less verbose and more reticently stated but no less real than his own.

This was response to his love, his care, his devotion, for he could not see anything in himself to call it forth. And — the contrast forced itself upon him — what was his response to Love which had flowed out to an utterly unworthy object from the absolutely Lovely, the everlasting Lover of his soul? He thought suddenly — while he selected chains and fetters for his anticipated cargo of two hundred slaves — of Mary's discovery of the scars left from his flogging. He had been washing one morning while she lay peacefully in bed, as he thought, half-asleep. He remembered hearing a little cry, and then she was out of bed and he saw her face beside his great bare shoulder in the washstand mirror, startled, questioning.

"John," she had asked, "what is this?" and he felt her hand on his back where strips of raised flesh commemorated the repeated strokes of the edge of the cat.

"Oh, that," he had said lightly, "that is the memorial of my well-deserved punishment on the **Harwich**. You knew about it, my dearest."

"I didn't really know. I hadn't seen it." Scarcely breathing, for every touch, every caress from her was a new ecstasy, he felt her hand, exquisitely tender, then her lips trace the course of the ugly weals. Then, with a sharp intake of breath, she pressed her face against his back, and clung to him, shuddering.

"Oh, John, John, I can't bear it," she had cried stormily, when he took her in his arms to comfort. "It was my fault. You suffered all that for me. You would not have done it except for me."

In a sense that was true, thought John, but only in a sense. He had suffered for his unruly passion, his dereliction of duty, not at all voluntarily or for Mary's benefit. Yet such had been her reaction of sorrow and love. Whereas what feeling had he for the One whom his sins had killed, who had, without sin or compulsion of His own, been scourged and crucified for his worthless and ungrateful self?

"Will that number of collars be adequate? You may have as many as six or seven score man-slaves."

Manesty's voice recalled him from his reverie. He glanced at the fourscore collars which he had — quite deliberately — ordered, and, for fear his employer would consider him impractical, added twenty more.

"It is seldom necessary to put them all in collars, particularly the boys," he explained. "And they are in better condition to bring a good price if they are not chafed when they arrive in the Indies." Secretly he was determined not to use the collars except on the refractory. By leniency and fair treatment he hoped also to avoid the need of using the "bits" or mouth-openers which were regularly carried on board to force unhappy slaves to take their food. The trade in slaves was part of the established order and no easy or pleasant occupation for those who carried it on; but John Newton would carry it on with as little suffering as possible for slaves and crew alike. They would all respond, he was sure, to kindness.

* * *

Three years later a more experienced Captain Newton had rather less reason for such assurance. Standing on deck as the pilot guided the **African** — a seaworthy vessel, but "like her master," as he had written to Mary, "rather of the slowest" — into St. Kitt's harbour, he thanked God for a second voyage successfully brought forward, but ascribed praise to Him alone rather than to the co-operation of crew or submission or cargo. True, for the past two months the slaves had been quiet and tractable as children and there had been far less illness on board than on the first distressing voyage in the **Duke of Argyle**; but the lengthy contentious haggling and journeying months of trade on the Guinea coast, the need of constant vigilance, the personal distress of his disappointment with an unruly and mutinous crew as well as with plotting slaves, the loneliness of this ship where there was no one with whom he could have conversation — all had taken their toll. His eyes sought the Basseterre harbour with its quayside as longingly as if it were England, for here within an hour or so he would have letters from Mary — the first word from her in nine interminable months.

A sound, familiar yet alien, diverted his glance from shore. The blacks were being brought on deck for their daily airing, with the slow clanking movement of two walking as one, chained and manacled by the especially hampering usage of right hand and foot across to the right hand and foot of the partner so that absolute concert of motion was necessary to any degree of convenience. The deck was fitted with iron rings to which fifty or more couples could be secured, less than half of this year's slowly, expensively accumulated two hundred and seven, but all still alive. Of the hundred and seventy on his first voyage, he had buried on shore, or committed to the sea, twenty-eight, and a greater proportion of his crew. This second voyage, of the crew only Peter Mcdonald had succumbed to illness, and that illness had prevented the success of a widespread plot to seize the ship, a plot of which he had been the ring-leader. The two other instigators had been put aboard the next man-of-war as had, on his first sailing, several dangerous trouble-makers of the Agryle's crew. It had been an action necessitated in each case by a careful consideration of the safety of the ship. With officers ill, and the crew outnumbered at times ten to one by helpers or desperate slaves, the young Captain could not afford the presence of proven and resentful traitors, whose round-robin, circulated among the crew, had marked the first-mate and the doctor for death. His own, he assumed, had been taken for granted. But the action had revived the remembrance of his own misery on the **Harwich**, and the relief of their riddance was counterbalanced by haunting speculation as to their fate.

John tried to shake himself clear of such thoughts, as he had done before, by thinking of the miserable death which had overtaken several of his best men in their pursuit of duty: Mr. Bridson, his first-mate, who had brought the long-boat back from Shebar with half its passengers sick, and died himself of a slow fever ten days later; his friend Richard Arthur the doctor, to whom he had been able to speak of Mary, and who had succumbed to his fifth attack of bloody flux when England was almost in sight.

No, Lees and the others had deserved their punishment. Yet he had felt the treacherous attempts more keenly because of his efforts for the well-being of his crew. Perhaps they understood better the good caning which he had meted out to several offenders for breaking open and stealing the ship's supplies, the two dozen strokes of the cat which he had inflicted on the carpenter for mutinous and insolent behaviour in his absence. He had forced himself at first to administer the punishment, knowing from experience the dividing line between correction and torture; later he had delegated flogging only to trusted officers and only in moderate degrees. Perhaps, too, the consideration with which he had treated them had been despised as weakness. In one of the innumerable letters which he despatched in thick parcels to Mary with every home-bound ship, he had mentioned, among the other prerogatives of a sea-captain, that, when he was absent from the ship, the entire crew must remain awake to welcome his return; for which reason he never, if he could avoid it, prolonged that return until midnight. He had also described the boisterous celebrations as they crossed the tropic of Capricorn. Those who had never passed it before were subject to a fine, usually to be paid in brandy and so exorbitant that some fledgling sailors could not afford it. The resultant brutal sport of hauling the victim by a rope to the yardarm and dropping him in the water, fun for the spectators and terror for the helpless half-drowned land-lubber, struck John as so cruel that he always paid for the youngsters unable to pay the fine — doubtless to the resentment of men cheated of their diversion. And on such men the effect of compulsory morning and evening service, by which he sought every Sunday to act the part of minister to his small congregation, had evidently been negligible. That was a sore point, for John was still shy when matters of deep feeling were concerned and conscious of his own inadequacy in performing what he knew to be his Christian duty. It was puzzling too that the worst trouble, both from crew and from slaves, had broken out during the voyage.

(To be continued.)